СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CIX П'ЯТНИЦЯ, 8 ЛЮТОГО 2002 РОКУ ЧИСЛО 6 VOL. CIX FRIDAY, FEBRUARY 8, 2002 No. 6

Візита польського прем'єра

Лєшек Міллер.
Фото УНІАН

КИЇВ. – До столиці України з першою офіційною візитою 4 лютого прибув прем'єр-міністер Польщі Лєшек Мілер. Він зустрівся з Президентом Леонідом Кучмою і своїм українським колеґою Анатолієм Кінахом.

Найважливішою темою усіх розмов був ґазопровід в обхід України, на здійснення якого Польщу давно вже підбиває Росія. В середині січня Польща дала згоду почати будівництво, але потім російський „Ґазпром" вирішив ще раз переглянути доцільність цього проєкту.

Польська преса назвала цю візиту заспокійливою. Мовляв, польський прем'єр приїхав не стільки, щоб познайомитись з А. Кінахом, скільки, щоб заспокоїти його і всіх інших, що Україна все ще залишається стратегічним партнером Польщі, а Росія все ще не стала між двома державами. Польща зацікавлена в здійсненні спільних з Україною економічних проєктів, посиленні прикордонного спів-робітництва, розширенні діяль-ности у гуманітарній галузі. заявив Л. Мілер.

Підстави хвилюватись Україна має. В середині січня президент Росії побував у Польщі і домовився про будівництво газопроводу з Росії в Европу в обхід території України. Українська влада сприйняла це болісно. Тож польському гостеві довелось неодноразово вислухати українську позицію на ґазову тему.

Під час зустрічей польського прем'єра з українськими керівниками обговорювалася низка питань

(Закінчення на стор. 3)

В. Роговий: економічний розвиток України заслуговує признання

Відбувся 31-ий Всесвітній економічний форум

Зліва: міністер фінансів Ігор Юшко, віце-прем'єр Василь Роговий і представник України в ООН посол Валерій Кучинський.

НЬЮ-ЙОРК. – Приблизно 3 тисячі представників підприємницьких і політичних кіл світу приїхали до готелю „Валдорф Асторія" в центрі Мангетену 31 січня на відкриття 31-го щорічного Всесвітнього економічного форуму. Протягом минулих 30 років форум відбувався у маленькому містечку Давос у швайцарських Альпах, але цього року його організатори вирішили перенести значну світову зустріч до Нью-Йорку, цим висловлюючи солідарність з американським народом, який пережив трагедію 11 вересня 2001 року. Українську делеґацію на форумі представляли віцепрем'єр-міністер Василь Роговий і міністер фінансів Ігор Юшко.

Мета форуму – надавати керівним політичним і фінансовим постатям світу можливість зустрічатися поза обтяжливими обмеженнями формальних дипломатичних стосунків. Наприклад, президент комп'ютерного гіґанту „Майкрософт" Билл Ґейтс в межах форуму міг зустрітися з президенами африканських країн, або голова Палестинської самоуправи – з міністром закордонних справ Ізраїлю. На відміну від минулих років, коли головний фокус форуму зосереджувався виключно на економічних проблемах, тема цьогорічної зустрічі була набагато ширша – „Провідництво в нестабільні часи: візія спільного майбутнього".

Клявс Шваб, засновник Всесвітнього економічного форму у Давосі 30 років тому, відкриваючи 31-шу сесію, сказав, що присутнім належить разом випрацювати новий рівень провідництва у теперішні складні часи, і висловив надію,

(Закінчення на стор. 5)

У дні праці Форуму біля готелю „Валдорф Асторія" було посилено заходи безпеки.

Пола Добрянська в Україні

КИЇВ. – Заступник секретаря Державного департаменту США Пола Добрянська 5 лютого прибула в Укарїну з наміром висловити позицію американської адміністрації щодо парляментських виборів в Україні. Місцеві аналітики називають офіційну візиту американського дипломата сиґналом та нагадуванням, що США не байдужі щодо того, чи будуть прозорими українські вибори. Ще торік Америка в особі радника з питань національної безпеки Кондолізи Райс застерегла Україну, що Вашінґтон зможе відрізнити чесні вибори від нечесних. Ігор Долгов, пресовий секретар прем'єра Анатолія Кінаха, повідомив, що візита – це продовження українсько-американського діялогу щодо міжнародної політики і двосторонніх взаємин. Пола Добрянська має зустрітись з Президентом Леонідом Кучмою, прем'єром А. Кінахом та міністром закордонних справ Анатолієм Зленком. Особливо важливою буде її зустріч з головою Центральної виборчої Комісії Михайлом Рябцем, представниками ЗМІ та провідниками основних політичних сил – з огляду на наближення виборів. Проте, за словами І. Долгова, офіційний Київ не розглядає цю візиту як спробу політичного тиску на країну напередодні парляментських виборів. За словами представника МЗС, Україна хоче забезпечити повну прозорість під час підготування і проведення парляментської кампанії.

Раніше Державний департамент повідомляв, що візита П. Добрянської в Україну буде підтвердженням важливости для адміністрації Дж. Буша україно-американських взаємин. Президент Інституту евроатлантичного співробітництва, колишній міністер закордонних справ України Борис Тарасюк хоча й не схильний ототожнювати візиту П. Добрянської з інспекцією України напередодні виборів, заявив, що в останні півроку США викристалізували характерну щодо України рису: розвиток взаємин між обома країнами залежатиме від розвитку демократії в

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Американці запримітили в Україні порушення виборчого законодавства

КИЇВ. – Американський Центр стратегічних та міжнародних досліджень констатує численні порушення виборчого законодавства України. Про це йдеться в доповіді робочої групи центру, що вивчала ситуацію в Україні напередодні парляментських виборів. Матеріяли робочої групи засвідчили серйозне занепокоєння Заходу. Як зазначається в доповіді, оприлюдне-ній 1 лютого, ще задовго до офіційного початку виборчої кампанії посадові особи у багатьох реґіонах намагалися вплинути на майбутні результати виборів. Ці заходи включали зокрема безплатне роздання товарів населенню, агітацію посадовців на користь певних партій, урядовий тиск на незалежні ЗМІ, примусові вступи до тих чи інших політичних сил, поширення дискредитуючих матеріялів на конкурентів. Американський дослідний центр рекомендував урядам США, Канади та Европи під час усіх зустрічей з українськими урядовцями закликати до прозоріших виборів. Президент України Леонід Кучма 4 лютого зустрівся в Маріїнському палаці з главами дипломатичного корпусу, представниками міжнародних організацій, акредитованими в Україні. Л. Кучма запевнив, що зробить усе, щоб парляментські вибори в Україні були прозорими та чесними, без порушень виборчого процесу, а також втручання влади в передвиборну боротьбу.

Г. Удовенко зустрівся з комісаром ОБСЕ

КИЇВ. – Найбільшою проблемою в Україні є не функціонування мов національних меншин, а української як державної. Про це заявив 4 лютого голова Комітету Верховної Ради з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних взаємин Генадій Удовенко під час зустрічі з комісаром ОБСЕ у справах національних меншин Рольфом Екеусом. Він наголосив, що статус української мови в Україні є дуже болючим питанням, оскільки як за царського, так і за комуністичного режимів проводилась русифікація українського народу. Г.Удовенко визнав, що за 10 років незалежности в цьому пляні зроблено дуже багато, однак більшість ЗМІ, особливо телебачення, функціонують як російськомовні. Він повідомив, що як провідник Народного руху України неодноразово звертався до Президента України щодо статусу української мови. Г.Удовенко зауважив, що, як це не парадоксально, ратифікація Европейської хартії про мови національних меншин та реґіональні мови „знищує українську мову в Україні“. Він повідомив, що Конституційний суд України визнав ратифікацію цієї хартії Верховною Радою неконституційною.

Хочуть порушити кримінальну справу проти Л. Кучми

КИЇВ. – Верховна Рада України 5 лютого підтримала депутатський запит Анатолія Лобова і Юхима Звягільського до Генеральної прокуратури, щодо порушення кримінальної справи проти Президента України Леоніда Кучми. Григорій Омельченко та Олександр Єрмак вважають, що в діях цих людей – авторів запиту є ознаки злочину, зокрема говориться про привласнення і розтрату державних валютних коштів в особливо великих розмірах – в сумі 12 млн. німецьких марок. На думку авторів запиту, це відбувалося в період, коли Леонід Кучма перебував на посаді прем'єр-міністра, Анатолій Лобов був міністром Кабінету міністрів, а Юхим Звягільський – виконуючим обов'язки прем'єра, тобто в дев'яносто другому –дев'яносто третьому роках.

Генеральна прокуратура просить видати М. Мельниченка

КИЇВ. – Генеральна прокуратура України 5 лютого втретє звернулась до США з проханням видати Миколу Мельниченка, відносно якого є постанова про притягнення до кримінальної відповідальности. Генеральна прокуратура звернулась до суду за санкцією на арешт М. Мельниченка, якщо він з'явиться в Україні. Відповідаючи на запитання журналістів, що робитиме Генеральна прокуратура, якщо М. Мельниченко стане народним депутатом, заступник генерального прокурора О. Баганець зазначив, що Генпрокуратура проситиме Верховну Раду дати згоду на його арешт. Якщо парлямент відмовить у цьому, то Генпрокуратура чекатиме закінчення повноважень М. Мельниченка як народного депутата. У Верховній Раді 4 лютого депутати запропонували Генеральній прокуратурі звернутися до Департаменту юстиції США за дозволом допитати Миколу Мельниченка на території США.

У Ю.Тимошенко – внутрішньочерепний крововилив

КИЇВ. – Лікарі підтвердили, що у провідника партії „Батьківщина“ Юлії Тимошенко, окрім раніше поставленої діягнози (струсу головного мозку, травм грудної клітини і шийних хребців), є внутрішньочерепний крововилив. Про це 2 лютого повідомив заступник голови партії Олександер Турчинов. Саме наявністю крововиливу лікарі пояснюють те, що у Ю.Тимошенко тримається висока температура. Ю.Тимошенко „може тільки лежати“, у неї дуже сильний головний біль. Вона не може читати, їй боляче дивитись на світло, розмовляє вона дуже тихо. В кімнаті у неї немає ні радіо, ні телевізора, оскільки це категорично забороняють лікарі. О.Турчинов підкреслив, що вона тримається дуже мужньо, просить інформувати її про все, що відбувається в країні. Він сказав, що інформує її, наскільки це можливо, щоб не нервувати. Як повідомлялося раніше, 29 січня Ю.Тимошенко потрапила в автомобільну аварію.

Пляни будівництва безшумного трамваю

ЛЬВІВ. – Безшумну трамвайну колію плянують незабаром прокласти в центральній історичній частині Львова. За даними міської влади, у здійсненні проєкту Львів сподівається на допомогу німецького міста-побратима Фрайбурґу. Річ у тому, що від вібрації, яку створює стара трамвайна колія у центрі Львова, руйнуються архітектурні пам'ятки. Це найважливіший з багатьох аспектів, які переконують у необхідності будівництва безшумної трамвайної колії для Львова, повідомив директор міського відділення інженерного господарства Володимир Шалевій.

Розпочала працю місія Світового банку

КИЇВ. – Місія Світового банку на чолі з директором банку вУкраїні та Білорусі Лукою Барбоне 4 лютого почала працювати в Києві. Мета візити – переговори щодо чергової виплати за програмною системною позикою у 250 мільйонів долярів. Голова представництва банку в Україні Ґреґорі Еджейчак заявив, що Київ може очікувати на ці кошти наприкінці квітня.

Вперше за багато років температура повітря на початку лютого досягла у Києві 3 лютого 2002 р. 12 градусів тепла за Цельсієм у тіні і 20 градусів на сонці. На фото: кияни загоряють на пляжі в зоні відпочинку „Гідропарк“. *Фото УНІАН*

Перестала виходити єдина україномовна газета в Криму

СИМФЕРОПОЛЬ. – Через фінансові проблеми 1 лютого припинила свій вихід у світ єдина в Криму україномовна газета "Кримська світлиця". Редактор „Кримської світлиці" Віктор Качул зазначив, що усі звернення про допомогу до київської влади, в тому числі і до Президента України Леоніда Кучми – залишилися без відповіді. Борг газети кредиторам перевищив 50 тисяч гривень, з них третина має бути виплачена друкарні. 31 січня директор друкарні заборонив друкування „Світлиці" до повного погашення боргу. Журналісти, які кілька місяців не отримують заробітної плати, кажуть, що готові працювати безкоштовно, але вимагають від офіційного Києва звернути увагу на проблеми українського населення Кримського півострова, яке тут у меншості, і права якого утискуються кримською владою.

Програма реформування збройних сил

КИЇВ. – Міністер оборони Володимир Шкідченко на зустрічі 31 січня з послами та військовими аташе, акредитованими в Україні, представив у середу державну програму реформування Збройних сил України до 2005 року. Структурна перебудова, технічна модернізація та поступове запровадження контрактної військової служби – такими, за словами В. Шкідченка, є головні напрями української військової реформи. Основною проблемою міністер оборони вважає недостатнє фінансування перетворень в українському війську. Раніше Верховна Рада затвердила на потреби армії вдвічі меншу суму, ніж було заплановано. Як зазначає київський військовий аналітик Сергій Згурець, саме тому, що найбільшу увагу міністерство надаватиме створенню передових сил оборони: „Виділяється ядро військових частин, які отримають нормальне фінансування та військову підготовку. Саме на основі цих передових сил оборони буде формуватися абсолютно новий вигляд української армії, якщо решта частин загине через брак коштів". У відповідь на запитання послів західних країн міністер оборони В. Шкідченко сказав, що армію треба буде скоротити на 50-60 тисяч осіб, і виступив за створення цивільного міністерства оборони та відповідних змін політичної системи України.

Напад на головного редактора газети „Бердянськ діловий"

КИЇВ. – 28 січня на головного редактора газети „Бердянськ діловий" Тетяну Горячеву було скоєно напад: увечорі невідомий біля будинку, де проживає журналістка, вихлюпнув їй в обличчя соляну кислоту. Головний редактор дістала опіки обличчя та очей. Міністер внутрішніх справ України Юрій Смирнов взяв цю справу під свою особисту контролю.

За матеріялами інформаційних аґентств

Почалося будівництво нового приміщення Українського Музею

НЬЮ-ЙОРК. – Почалося будівництво нового приміщення для Українського музею в Нью-йорку. Ідучи 6-ою вулицею, між Другою і Третьою авеню, звертаємо увагу на новопобудоване риштовання вздовж будинку ч. 222, який невдовзі буде знесено. На його місці будуватиметься нове приміщення Українського музею.

– Хоч не видно з вулиці, у внутрішньому приміщенні старої будівлі відбувається жвава праця, – розповідає Андрій Ганкевич, голова Будівельного комітету при управі музею. – Це підготувальні, але важливі роботи, бо йдеться про фундамент. Також треба буде підсилити фундаменти і стіни сусідніх будинків, уживаючи т. зв. „underpinning". Коли це буде здійснено, наступним кроком буде підвести нові фундаменти, розвалити старий будинок та братися до спорудження нового.

А. Ганкевич запевнив, що роботи, пов'язані з будівництвом, виконуються рівномірно і за пляном. Кожного тижня відбуваються сходини, участь у яких беруть представники будівничої фірми „S. DiGiacomo and Son", архітект проєкту Юрій Савицький з фірми „Sawicki Tarella Architecture+Design" і представники Українського музею.

Юрій Савицький не приховує радости, що почалося будівництво нового приміщення для УМ: „Після довгого часу і ретельних плянувань ми нарешті почали останню і найважливішу фазу проєкту. Це мене дуже тішить як з професійного, так і з особистого огляду. Успішно закінчився довгий процес підготувань, зміцніло почуття оптимізму і довір'я до цього проєкту, який має таке велике значення для нашої громади. Коли будівництво закінчиться, усі ми побачимо, що це довге підготування не було даремним. Український музей гідно віддзеркалить багатство нашої культурної спадщини і стане одним із символів української ідентичности для наступних поколінь". Вартість будови нового Українського музею становить 7.6 млн. дол.. Будинок буде довжиною 75 кв. стіп і матиме 25,000 кв. стіп площі до ужитку. Він матиме три надземні поверхи і один – підземний.

В 2001 році Український музей відсвяткував своє 25-ліття. Протягом цього часу музей активно розвивався в усіх ділянках своєї праці. Він значно збільшився, і новий будинок буде відповідати не лише теперішнім, але й майбутнім вимогам і потребам. Тут вистачить місця для колекцій, для виставок, для різноманітних музейних програм.

Ольга Гнатейко, голова Управи Українського музею, повідомила, що інтенсивне збирання фондів буде продовжуватися, щоб осягнути такі цілі: завершити будівельний проєкт без уживання позички; умеблювати нове приміщення УМ; привести новий будинок до повної діяльности; збільшити професійний персонал музею; підготувати репрезентативні виставки на урочисте відкриття музею в новому будинку. Вона подякувала українській громаді Америки і Канади за щедру підтримку і підкреслила, що тільки завдяки такій підтримці завершиться проєкт нового музейного будинку.

Збірка фондів також зосереджується на ідеї забезпечення фінансової майбутности музею. Дуже важливим є створити тривалу фінансову підставу, яка дасть нашій інституції можливість гідно і вільно працювати в майбутньому.

Ця фінансова база буде залежати від стану музейних тривалих і меморіяльних фондів. Тому Комітет збирання фондів має за ціль піднести кошти тривалих фондів в наступних п'ятьох роках. Управа музею сподівається, що наша громада прилучиться до цієї збіркової акції і тим забезпечить фінансову майбутність Українського музею.

Щоб підтримати будівельний проєкт та фінансову майбутність музею, просимо звертатися з датками до: The Ukrainian Museum, 203 Second Ave., New York, NY 10003.

За інформаціями: (212) 228-0110; fax: (212) 228-1947; e-mail: info@ukrainianmuseum.org; web page: www.ukrainianmuseum.org.

Марта Бачинська

Риштування і новий напис (праворуч) вказують на початок будови Українського музею в Нью-Йорку.

Візита польського...

(Закінчення зі стор. 1)

двосторонньої співпраці, а також деякі міжнародні проєкти, зокрема енерґетичні. Український прем'єр А. Кінах наголосив, що Київ і Москва мають довготермінову угоду, що не передбачає зменшення обсягів транзиту російського ґазу українською територією.

Через кілька тижнів у Польщу прибуде делеґація російського „Ґазпрому". Тепер Рада його директорів має вирішити, чи починати будівництво обхідного ґазопроводу, чи відкласти його.

Польський прем'єр зробив і кілька приємних заяв: Польща готова і надалі виступати речником українських інтересів в Европі та підтримати намагання України стати асоційованим членом Евросоюзу, крім того, вона вітає участь своїх підприємців у добудові нафтопроводу Одеса-Броди-Ґданськ.

Обидва прем'єри заявили про додаткові заходи зміцнення польсько-українського кордону із тим, аби зробити його непрозорим для перемитників та незаконних міґрантів. А на зустрічі зі спікером парляменту Іваном Плющем Л. Мілер сказав, що товарообіг між двома країнами може бути збільшений в два рази.

За матеріялами ЗМІ

Пола Добрянська...

(Закінчення зі стор. 1)

Україні. Під час зустрічі з Полою Добрянською прем'єр-міністер України Анатолій Кінах запевнив, що в Україні буде створено належні умови для діяльности засобів масової інформації, а також громадських організацій під час висвітлення виборів до Верховної Ради України. Прем'єр зазначив, що „він особисто контролюватиме цей процес". Відповідаючи на запитання П. Добрянської про можливість участи чужоземних журналістів у висвітленні виборів в Україні, А. Кінах сказав, що чужоземні журналісти працюють в Україні вже тривалий час, і надалі для них будуть створені всі умови для надання повної інформації про вибори. А. Кінах також зауважив, що в Україні накопичено значний досвід праці державних інституцій під час виборів.

За матеріялами ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

Колишній керівник „Енрону“ відмовився давати свідчення

ВАШІНҐТОН. – Колишній керівник збанкрутілої американської компанії „Енрон“ Кенет Лей відмовився свідчити на слуханнях у Сенаті. Як повідомив його адвокат, він вирішив не зустрічатися з конґресменами через побоювання, що слухання можуть перейти у судилище. Відмова К. Лея з'явитися у Сенаті збіглася з новими повідомленнями про те, що керівництво компанії приховувало від громадськости інформацію про фінансові проблеми, які врешті-решт спричинили банкрутство. Досі К. Лей твердив, що він не знав про такий поганий стан фірми. Конгрес плянує викликати його на суд.

Можливі нові напади терористів

ВАШІНҐТОН. – Офіційні чинники США 31 січня попередили, що країна й надалі залишиться в стані високої пильности щодо можливих терористичних нападів. Секретар Департаменту оборони Доналд Рамсфелд і директор ФБР (FBI) Роберт Мюлер натякнули про існування в США „клітин, які сплять“ і можуть дуже швидко заактивізуватися. Ще перед тим, офіційні чинники Американської комісії з ядерного регулювання висловили подібне занепокоєння щодо можливости терористичних нападів на атомні електростанції. Ці перестороги базовані на інформаціях і документах, отриманих від ФБР та Сі-Ай-Ей впродовж кількох минулих місяців. Пляни отруєнь водопостачальної системи, напади на атомні станції та застосування біологічної і хемічної зброї знайдено в Афганістані та клітинах „Аль-Кайди“ у Німеччині, Англії. Аґенція „Асошіейтед Прес“ 1 лютого опублікувала уривки з 5,000-сторінкового вишкільного підручника „Аль-Кайди“, котрий отримали від колишнього активного терориста. У посібнику зазначається, що для деморалізації американців і європейців терористи повинні зосередити свої приціли на символічні пам'ятки, як Статуя Свободи чи лондонський Біґ Бен, або атомні електричні станції та спортивні комплекси.

Розпочато американсько-філіппінські антитерористичні навчання

МАНІЛА, Філіпіни. – Тут 31 січня розпочалися спільні американсько-філіпінські навчання у боротьбі з тероризмом. Мета навчань – координація дій у боротьбі з ісламськими екстремістами, які діють на півдні країни. Навчання триватимуть щонайменше пів року. У них беруть участь 650 американських військових, у тому числі – з підрозділів спеціяльного призначення.

Перша палестинська жінка-смертниця

РАМАЛАХ, Західній Берег. – Приблизно 3,000 палестинців, у більшості жінки, 31 січня маршували, демонструючи підтримку вчинкові 27-річної Вафи Ідріс – першої палестинської жінки-смертниці. В. Ідріс 27 січня розірвала себе посеред базару в ізраїльському портовому місті Джафі, вбивши одного чоловіка та поранивши десятки інших. Близьке до Ясира Арафата угруповання „Фатаґ“ взяло на себе відповідальність за той вчинок, називаючи В. Ідріс мученицею. Факт, що цю смертну акцію здійснила жінка здивував багатьох. Ізраїльська влада вважає це явище новою небезпекою, бо в загальному організатори палестинської священної війни „Інтифади“ заохочують чоловіків ставати смертниками. Ітаф Юсеф, редактор журналу для жінок і головний промовець на демонстративному вічі, кинув виклик консервативному населенню палестинської громади та закликав жінок ставати до боротьби, як ті палестинські жінки, що колись викрадали літаки, закладали бомби та нападали на пасажирські автобуси.

Росія – НАТО: нове партнерство

РИМ. – Чільні представники НАТО і Росії 4 лютого зустрічалися у Римі, щоб обговорити військові аспекти боротьби з міжнародним тероризмом. Така небувала зустріч є першою помітною ознакою дій альянсу у намаганні розвинути нове партнерство з Москвою. Метою зустрічі є рівноправне обговорення важливих для обидвох сторін питань, але вже зараз зрозуміло, що Росія і НАТО розходяться у визначенні тероризму, і що втілення гасел про партнерство відбувається повільно. Генеральний секретар НАТО лорд Робертсон відкинув припущення, що країни альянсу зменшили критику Росії за поведінку її війська у Чечні. Сама Москва наполягає, що кампанію її війська у Чечні треба розглядати у контексті ґльобальної боротьби з тероризмом. Водночас Росія висловила публічну незгоду з позицією США щодо Ірану, якого Вашінґтон звинувачує у причетності до тероризму. Тим часом Ільяс Ахмадов представник чеченського президента Аслана Масхадова, 31 січня заявив, що Росія під виглядом війни з тероризмом активізує воєнні дії у Чечні. За його словами, це призвело до загибелі багатьох мирних жителів у Чечні і фактично унеможливлює мирні переговори. Тиждень тому І. Ахмедов перебував у Вашінґтоні. З ним зустрілись представники Державного департаменту США. Російське міністерство закордонних справ розцінило це як „недружній крок щодо Росії“.

Необережні слова ізраїльського прем'єра

ЄРУСАЛИМ.–Ізраїльський прем'єр-міністер Арієль Шарон 31 січня висловив жаль, що Ізраїль, не ліквідував палестинського лідера Ясира Арафата 20 років тому. Ізраїль тепер обрав жорстку лінію стосовно Я. Арафата, звинувачуючи його у небажанні боротися з палестинськими екстремістами. У 1982 році А. Шарон очолював рух за те, щоб вбити Я. Арафата та викорінити Організацію визволення Палестини. Відомо, що ізраїльські вояки не раз дивилися в той час на Я. Арафата через приціл. А. Шарон сказав , що існувала домовленість не вбивати його. Але тепер, через два десятиліття, А. Шарон висловив жаль, що Ізраїль цього не зробив. Міністер закордонних справ Еспанії Хосе Пік заявив, що коли такі слова А. Шарона справді прозвучали, то їх необхідно засудити. Еспанія на даний час головує в Европейському Союзі. Член палестинського керівництва Саєб Ерекат сказав, що висловлювання А. Шарона „досить небезпечне“. Представник Державного департаменту США Ричард Бавчер зазначив, що такі заяви „не на користь справи“. Я. Арафат досі залишається під домашнім арештом у місті Рамалах.

За матеріялами ЗМІ

Американські дипломати зичать Україні гідного місця в Европі

ВАШІНҐТОН. – З нагоди 10-річчя повноцінних дипломатичних взаємин між США і Україною, посол США в Україні Карлос Паскуаль та його попередник на цій посаді, а нині відповідальний службовець Державного департаменту Стівен Пайфер виступили на сторінках американського журналу „The Washington Quarterly", що його видає впливовий Центр стратегічних та міжнародних досліджень США. Їхня стаття має назву „Заявка України на вирішальне місце в історії".

Головна думка, яку висловлюють автори, полягає в тому, що Україна має сприятливі можливості увійти в коло демократичних країн з ринковою економікою та поглибити інтеґрацію з Европою. Американські дипломати наголошують, що США принципово і послідовно підтримують українські реформи, але міжнародна підтримка матиме успіх тільки тоді, коли будуть ефективними зусилля самої України у розбудові відкритої політичної системи та конкурентної ринкової економіки.

Відданість демократичним принципам Україна має нагоду засвідчити, по-перше, об'єктивним розстеженням справи зникнення Ґонґадзе, по-друге – проведенням вільних і чесних парляментських виборів.

К. Паскуаль та С. Пайфер вважають, що олігархи, які не зацікавлені у продовженні реформ, відіграють в Україні занадто велику політичну ролю, зокрема сконцентрувавши в своїх руках засоби масової інформації, а ця обставина може ускладнити й наступні парляментські вибори. Прогнозуючи розвиток української економіки, американські дипломати пишуть, що страх перед усе більшим впливом російського капіталу не матиме під собою підстав доти, доки процес приватизації є прозорий.

А в довгостроковій перспективі найкращою ґарантією суверенности України та її рівноправних стосунків з Росією є відданість демократії та міцна економіка, пов'язана зі світовим ринком. Тому К. Паскуаль та С. Пайфер закликають Україну пришвидшити процес вступу до Світової організації торговлі.

Радіо „Свобода"

В. Роговий...

(Закінчення зі стор. 1)

миру, добробуту у світовій громаді на підставі загальновизнаних цінностей.

Протягом п'яти днів праці форуму на ньому виступили декілька десятків доповідачів, котрі представляли світові міжнародні установи, міжнародні добродійні фонди, підприємці, провідники урядів.

Члени української делеґації підкреслили, що вони приїхали на форум з двох причин – допомогти Україні осягнути вступ у Світову торговельну організацію та стати асоційованим членом Европейського союзу і, не менш важлива мета, – наголосив віце-прем'єр-міністер В. Роговий, – представити незаперечні успіхи економіки України. „Ми не хочемо, щоб нас робили кращими, ніж ми є, але так, як часто показують Україну, то це абсолютно неадекватне відображення подій, які відбуваються і в економіці, і в суспільстві", – відзначив він на прес-конференції 4 лютого в Нью-Йорку.

Дослідження міжнародних експертів засвідчують, що українська економіка є однією з найдинамічніших з усіх країн Співдружности незалежних держав. Зростання у 2001 році становило 9 відсотків – проти 5.8 відсотка у 2000 році. Також є прогноза дальшого зростання у 2002 році. Україна зменшила свою заборгованість згідно з вимогами Міжнародного валютного фонду, зовнішньо-торговельний балянс за 2001 рік є позитивним, інфляція не перевищила 6 відсотків.

Особливо сильно стоїть сільсько-господарський сектор, що дозволяє Україні експортувати пшеницю у країни Европи. Також є переконливим цей показник: 96 відсотків потреби у продуктах харчування забезпечує внутрішній український виробник. Такі фірми, як „Moody's" і „JP Morgon", які визначають для інвесторів „рейтинг" національних економік, значно підвищили економічний „рейтинг" України за останній рік. Отже, зауважив В. Роговий, „за 10 років незалежности України ми перейшли гірку науку, з якої немало навчилися".

Виступаючи на прес-конференції, міністер фінансів України І. Юшко підкреслив, що в Україні змінюється податковий кодекс, що полегшить прихід внутрішніх і зовнішніх інвесторів в українську економіку. Запровадження нового податкового реґляментування триватиме від трьох до п'яти років, але водночас належить змінити суспільну психологію, зокрема наставлення підприємців і всього загалу до питання податків.

Під час праці форуму делеґація України мала зустрічі з представниками різних держав і міжнародних установ, зокрема „Merill Lynch", „Credit Swiss First Boston", із заступником Державного секретаря США з питань торгівлі Ґрантом Альдонасом, відповідальними працівниками американських інвестиційних компаній „HSBC", „Carlson Investment Management", „Oppenheimer". 1 лютого обидва українські делеґати мали зустріч з представниками української громади у приміщенні Генерального консуляту України в Нью-Йорку.

За останні десять років набирає обертів процес економічної ґльобалізації, а водночас росте опір цьому процесові. Антиґльобалісти стверджують, нібито учасники Світового економічного форуму – це вузьке коло світової еліти, яка домовляється між собою і виправцьовує стратегію, незалежно від думки своїх суспільств, не беручи при цьому до уваги інтересів бідних країн. Протягом п'яти днів форуму в різних частинах Манґетену у демонстраціях протесту брали участь від кілька сотень до кілька тисяч осіб. Приблизно 200 з них було заарештовано.

Ірена Яросевич

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА

Чи можливий в Америці ренесанс „мирного атома"?

Д-р Орест Попович

У 1960-их роках мирному застосуванню атомної енерґії в Америці пророкували світле майбутнє. Сьогодні ж, коли у багатьох европейських країнах електростанції на ядерних (атомних) реакторах постачають левину частку електричної енерґії, наприклад, 78 відс. уФранції, у США їхній внесок – всього 20 відс. Що спричинило таку нехіть американців до „мирного атома"?

Очевидно, що відомі катастрофи на ядерних реакторах, зокрема на „Трі Майл Айленд" у Пенсильванії в 1979 році та, без порівняння гірша, в Чорнобилі в 1986 році, не принесли ядерній енерґії доброї слави. До того ж, існує нерозв'язана проблема, куди позбуватися зужитого пального, тобто радіоактивних відходів. Цього роду закиди використовує сильне в США антиядерне „лобі", яке утруднює побудову нових ядерних електростанцій. Накінець, важливу ролю у виборі джерела енерґії відіграє економічний чинник, а в Америці нафта, газ і вугілля значно дешевші, ніж в Европі. Отож американці не бачили дотепер потреби шукати собі видатків і клопотів, пов'язаних з радіоактивними матеріялами і ядерними спорудами, на побудову яких нелегко одержати дозвіл, і тому від 1973 року не збудували ані одної атомної електрівні.

Потреба набрала актуальности щойно в першій половині 2001 року, коли ціна за ґальон бензини в США підскочила до 2 дол. і більше, а Каліфорнії загрожувала нестача електрики на літо. Це пробудило Америку до пошуку за додатковими джерелами енерґії, включно з побудовою нових електрівень. Неядерні електростанції вживають як пальне вугілля або газ, але результатом їх спалювання є двоокис вуглецю, теплий газ, який, на думку багатьох учених, спричинює небезпечне потепління земної кулі. Останніми роками на Америку посилився тиск, щоб зменшити ужиток пального, яке виділяє двоокис вуглецю, тобто вугілля, нафти і газу.

Тут відчули свої шанси прихильники мирного застосування атомної енерґії, одержавши теж сильну підтримку від адміністрації Президента Буша. Адже ядерні реактори не виділяють двоокису вуглецю і в тому розумінні вони – екологічно „чисті". А своїм антиядерним критикам відповідають, що нове покоління реакторів – вже зовсім іншої конструкції, і тому подібна аварія, як в Чорнобилі, на них неможлива.

Для оцінки цього роду арґументів нам потрібно коротко розглянути основні принципи, на яких працюють ядерні реактори, зокрема того типу, що вибухнув у Чорнобилі, пояснити, в який спосіб на них стаються аварії, і чому нове покоління реакторів є безпечніше.

Типовий ядерний реактор на електростанції можна розглядати як великий котел, в якому кип'ятиться вода, перетворюючись у пару, яка відтак обертає турбіни електроґенератора. Від нормальної електростанції ядерна відрізняється своїм пальним: тут тепло для кип'ятіння води походить не від спалювання вугілля чи газу, а від керованої ядерної реакції урану.

Що то за ядерна реакція? Коли в ядро атома урану з масою 235 потрапляє невтрон, він спричинює реакцію поділу, або розщеплення, цього атома (atomic fission), яка породжує атоми двох інших елементів і випромінює 2–3 нові невтрони. Якщо і ті невтрони потраплять в інші ядра урану 235, то виникне 4–9 невтронів, і так реакція поділу може продовжуватися безперерервно – це відома „ланцюгова реакція". (Звичайно перший невтрон, який започатковує цю реакцію, сам походить від самовільного поділу урану). Для нашої теми важливе те, що, крім розмноження невтронів, ланцюгова реакція виділяє велику кількість тепла. При повному поділі одного кілограма урану 235 дістаємо енерґію, що відповідає спаленню 3000 метричних тон вугілля. Саме це тепло ланцюгової реакції використовують для кип'ятіння води в ядерних електростанціях.

Ядерне пальне, т. зв. збагачений уран, закривають у сталеві стержні (rods), покриті цирконієм, і їх всувають в бльоки ґрафіту (вид вуглецю), який служить як сповільнювач для невтронів, що уможливлює реакцію поділу. У ці бльоки вводять також реґулюючі стержні з бору або кадмію, які служать як поглиначі невтронів. З їхньою допомогою керують ланцюговою реакцією. Бльоки ґрафіту в реакторі прошиває система багатьох тонких рур (труб), через які помпують воду, що нагрівається і перетворюється в пару. Корпус реактора тримають в атмосфері інертних газів, азоту і гелію. Для захисту перед радіяцією навколо реактора споруджують стіни з бетону.

Процеси, які відбуваються в ядерних реакторах, є настільки складні і швидкі, що у великій мірі мусять підлягати автоматичному, сьогодні скомп'ютеризованому, контролеві. Ланцюгову реакцію необхідно контролювати, бо інакше реактор може перегрітися аж до стоплення. За дотеперішні аварії на ядерних реакторах винні в першу чергу люди, які своїми помилками допустили до некерованої ланцюгової реакції. Навіть той злопам'ятний реактор ч. 4 на Чорнобильській електростанції мав достатні автоматичні контролі, які нормально запобігли б катастрофі, але в той чорний день, 26 квітня 1986 року, всі контролі були навмисне виключені – ради непродуманого, небезпечного експерименту.

При відсутності контролю, ланцюгова реакція в Чорнобилі помчалася без стриму, реактор перегрівся до такої міри, що вода, яка кружляла в рурах, раптом перетворилася у величезний об'єм гарячої пари, що її гігантський тиск розірвав нутро і стіни реактора. Виділена пара з водопроводів заповнила жолоби з пальним, де стержні зі сталі, цирконію та урану вже топилися і випаровували. Під впливом високої температури і радіяції, в присутності цирконію як каталізатора, водна пара

(Закінчення на стор. 16)

„Енрон“: криза і наука на майбутнє

У своїй основі фінансова криза, котра стала відомою під назвою „Енрон“, не є кризою відповідного управління чи політичної корупції, чи уникання від сплати податків, чи недостатньої фінансової контролі. Хоча всі ці елементи присутні у даній справі, однак криза „Енрон“ передусім полягає у тотальному зламанні довіри. Пересічний інвестор в нашій капіталістичній системі вкладає гроші в ті підприємства, які є прогресивними рушіями економіки, виходячи з того, що інформацію про ті підприємства йому нададуть повною мірою чесно і правдиво.

Наша економіка, котра сприяє здоровому конкурентційному змаганню за найбільший прибуток, починається саме з цього довір'я. „Енрон“ з причин, нам ще не відомих, знехтував це довір'я сотні разів і сотнями способів. Саме бухгалтерська фірма „Артур Андерсен“, котра повинна була постійно контролювати фінасові звіти „Енрон“, підштовхувала її до необ'єктивних звітів, зокрема до значного завищення прибутків і применшення збитків. Як саме це могло тривати протягом п'яти років, – ці обставини є тепер предметами обговорення у кількох комісіях Конгресу.

Розвал „Енрон“ виплив на поверхню в жовтні минулого року, і вже на початку грудня фірма сповістила про найбільше банкрутство в історії Америки. При тому мільйони малих і великих інвесторів втратили мільярди долярів, а 20 тисяч робітників – повністю втратили свої пенсійні фонди.

Розвал „Енрон“ мав також і міжнародні наслідки. Так само, як терористичний напад на Америку 11 вересня 2001 року шокував людей в усьому світі, банкрутство „Енрон“ глибоко вразило міжнародні фінансові кола. Ці кола вірили, що Америка знайшла вже баланс між риском вільного ринку і доконечною контролею з боку уряду, котра мала унеможливити обман і шахрайство. Інші країни світу намагаються втілити американський підприємницький досвід з надією підвищити економічну ефективність і добробут своїх суспільств. У зв'язку зі справою „Енрон“ в міжнародній пресі з'являються статті, зміст яких зводиться до цього досить логічного запитання: якщо таке шахрайство могло статися в сьомій найбільшій фірмі Америки і мільйони пересічних громадян могли раптом втратити тисячі і навіть мільйони долярів, – то чи справді все „ОК“ з нібито авторитетним американським досвідом?

Міністер фінансів України Ігор Юшко зауважив на прес-конференції в Нью-Йорку минулого тижня, що банкрутство – звичайна частина підприємницького циклу – деякі підприємства перемагають, деякі зазнають поразки. Проте обов'язок уряду – захистити людей, щоб вони не постраждали. Він додав, що у випадку „Енрон“ Україна буде уважно слідкувати за розвитком подій, оскільки докладне вивчення всіх обставин може послужити корисною наукою і для українського економічного життя. Справді, дуже важливо є відкрити всі аспекти кризи „Енрон“, а також покарати тих, хто кинув під ноги довір'я громадян, довір'я усієї країни. Важливо не тому, що Америці потрібний ще один скандал, але щоб повернути до життя підставову цінність нашого суспільства – довір'я, на якому ґрунтується вся наша економічна база. Вчитися з власних помилок – це важливо і для нас самих, і для решти світу.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про струну, що урвалася завчасно

В останні місяці раз-у-раз доводиться писати слова прощання для відомих особистостей нашої спільноти.

Чи це справді тільки природний відхід одного покоління, який мусить настати, чи просто якийсь дивний збіг обставин, який доля судила нам пережити?

І скільки б ми не думали, що це природний порядок речей, усі гіркі прощання здаються нам абсолютно протиприродними. І саме тому такий жаль наповняє нас, коли ми мусимо погодитися із несподіваним відходом осіб, які ще могли стільки доброго зробити.

Ось такі думки насуває тепер передчасний відхід у засвіти одного з провідних композиторів України, котрий дав стільки почуттів музичної насолоди усім, що мали нагоду заслухати його як автора, диригента і виконавця творів. Хоча він в останніх роках був постійним гостем на американській землі і став рівно відомим тут, як і в Україні, для нас Іван Карабиць залишився тісно пов'язаний із великими святкуваннями 100-ліття Українського Народного Союзу, на яке він написав кантату до слів Миколи Руденка.

В цю мить Іван Карабиць мимоволі стає перед очами, немов це було вчора. Великий зал престижевої Карнеґі Голл в Нью-Йорку, святочна громада, що заповнила вщерть усі місця цього храму музики, і молодий, але вже досвідчений диригент-композитор при пульті.

Здавалося, що ціла заля зі затертим віддихом вслухується в урочисту музику кантати, що так відповідала словам Миколи Руденка:

„Вітер історії – в наші вітрила!
Звівся з колін
упосліджений люд!“

Це було те, що у 1994 році відчували ми і тут, на землі Вашінгтона, і там, над Дніпром – те, що відчував поет, пишучи кантату, і що відчував композитор, вкладаючи її в урочисті, радісні звуки. Вісім довгих років минуло від того ювілейного концерту та від спільної радости нас усіх, що в тому часі була така свіжа і така повна надії. Багато від того часу змінилися... І вже не так часто, як у тих перших роках, відвідують нас найкращі мистці слова і музики, що їх дала сучасна Україна.

І. Карабиць належав до вийнятків, тому що він умів не тільки творити нову музику, але також творити нагоди для молодих українських музик іти у світ його слідами.

Скільки разів йому судилося відвідувати Нью-Йорк і США, важко сьогодні перелічити, але він був завжди любленим і шанованим гостем, що усю свою енергію посвятив для популяризації української музики та сприянню молодим українським музикам. Скромний, з ніжною душею справжнього музики – він таким залишиться у споминах усіх, що мали щастя його знати. Бачимо його живим із диригентською паличкою в руках там, у Карнеґі Голл, в Українському Інституті Америки і в рідному Києві. Дарма, що струна його життя вірвалася так передчасно. Його музика залишилася, немов заповіт, та паки і паки буде промовляти до нас із різних концертних заль.

О-КА

Сумуємо разом з вами

В Національному Олімпійському комітеті України з почуттям глибокого смутку сприйняли повідомлення про відхід у вічність видатного спортсмена, учасника трьох Олімпіяд, відомого публіциста та громадського діяча українських громад за кордоном, великого патріота України Зенона Снилика.

Вся спортивна громадськість України, члени Національного Олімпійського комітету сумують разом з вами у зв'язку з цією великою і непоправною втратою.

Просимо передати наше щире співчуття рідним і близьким покійного, усій українській громаді. Пам'ять про славного сина України Зенона Снилика ми назавжди збережемо в наших серцях. Жменьку української землі передаємо через Василя Тараска і просимо покласти її на могилу Зенона.

Вічна йому пам'ять!

Іван Федоренко,
президент
Володимир Геращенко,
генеральний секретар

Співчуття Національного Олімпійського комітету України переслав до „Свободи“ голова Української спортової централі Америки і Канади Мирон Стебельський, додаючи до цього листа слова глибокого жалю від спортового об'єднання.

Шановні читачі!

Якщо ви хочете своєчасно вмістити у „Свободі“ статті про події громадського життя, які відбулися за місцем вашого проживання, просимо надсилати їх до редакції негайно, впродовж двох тижнів після їхнього проведення. Заклики, звернення, повідомлення щодо подій, які мають відбутися, просимо надсилати не пізніше, як за три тижні до їх проведення.

Для прискорення пересилання матеріялів можна користуватися електронною поштою. E-mail редакції: svoboda@att.net

З питань опублікування у „Свободі“ жалібних повідомлень і некрологів просимо звертатися до керівника відділу оголошень і реклями Марійки Осціславської. Тел.: (973) 292-9800, дод. 3040.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чужою мовою у своїй церкві...

Стосунки українських православних Церков Київського і Московського патріярхатів складаються досить непросто. Рідна матірна Церква почувається в Україні мало не пасербицею, а влада на місцях відверто симпатизує Церкві чужої держави.

У листопаді минулого року церква Святої Богородиці у селі Бутівцях Хорольського району на Полтавщині перейшла до Київського патріярхату, хоча управління у справах релігій обласної адміністрації не бажало її реєструвати.

Не міг з переходом змиритися і новопризначений Московською патріярхією на Полтавську та Кременчуцьку катедру Єпископ Філіп, який приїхав у село з 12-ма священиками і змусив настоятеля храму та парафіян знову повернутися у підпорядкування чужої церкви.

Митрофорний протоєрей УПЦ КП о. Микола Храпач розповідає, що влада на Полтавщині морально і матеріяльно підтримує тільки московську Церкву, тому в області лище 5 відсотків парафій належить до УПЦ Київського патріярхату. Переважно відбудовуються російські церкви, в тому числі й на бюджетні кошти, з яких за 10 років незалежности для храмів питомої української Церкви не виділено жодної копійки.

Навіть відродження окраси й святині Полтави – Свято-Успенського собору, започатковане Президентом України Л. Кучмою 1999 року, зупинилося за відсутністю коштів. Бракує грошей на відбудову іншої пам'ятки архітектури – Свято-Миколаївської церкви. Водночас поруч швидкими темпами за підтримки газонафтових підприємств зводиться храм Віри, Надії, Любови, звісно, Московського патріярхату.

– Московська церква, – продовжує о. Микола, – не несе нічого українського, насаджує російську мову, не визнає українських звичаїв, традицій. Вона так і не змирилася з незалежністю Української держави і проводить ідеологічну політику на повернення української пастви в лоно Москви.

Людмила Кучеренко,
президент Полтавського обласного медіа-клюбу

Незагоєна рана Чорнобиля

Я глибоко обурена висновками комісії ООН з приводу наслідків Чорнобильської аварії („Свобода", ч. 2) і маю надію, що мене підтримають всі чесні люди, для яких людське горе мільйонів потерпілих не є тільки „фобія".

Якщо радіяція вища за норму в 10, 20, 100 разів і залишається такою в навколишньому середовищі на роки, то за якими критеріями виноситься присуд, що людей не треба було виселяти з цієї зони? Пройде ще не одне десятиліття, доки людям можна буде жити на цій землі безпечно для здоров'я. А „щедрі" пільги, медична і харчова допомога, пенсії по 100 долярів всім жертвам – то хіба тільки у звітах уряду України.

Уже одинадцять років минуло, як я приїхала з дочкою Марією в Америку, шукати для неї ліків, допомоги. Марія захворіла після Чорнобиля, але тому що ми жили в Львівській області, вона не вважалася потерпілою від радіяції. А скільки таких дітей по всій Україні уже померло і хворіють внаслідок радіяції!

Марії тепер 23 роки, вона вже не ходить, не знає, який день сьогодні, але ще пам'ятає всю поему Шевченка „Причинна", яку вивчила, коли їй було 5 років, знає ще багато українських пісень і любить їх слухати.

Моя дочка Марія – це незагоєна рана Чорнобиля у моєму серці. Будьте людьми, не сипте солі на незагоєні рани, вони болять і без того.

Слава Бучкович,
Кіноша, Вісконсин

У Києві не дбають про гостей столиці

Моя родичка з Бродівського району одержала запрошення з посольства США на співбесіду щодо поїздки в гості до родини у Нью-Йорк. Вона попросила мене поїхати з нею до Києва, бо ще ніколи не була в столиці. 2 січня ми виїхали зі Львова, наступного ранку приїхали і чекали на співбесіду під парканом, на дворі, в снігу. Ми були змушені шукати пошту, де можна було б присісти в теплі і заповнити анкету. Потім знову чекаємо на морозі до 13-ої години, на яку були запрошені. Довго стояла зі зовні, чекала на родичку, яку прийняли близько 17-ої години, бо людей було багато. Візи не дали.

Чому немає умов для тих, хто чекає вирішення своєї справи? Цій жінці 50 років, вона приїхала з далекого села. Мені вже 73 роки, але я хотіла їй допомогти. У Києві тепер багато будують, то могли б збудувати павільйон для тих, хто чекає на розгляд своєї справи біля посольства.

Богдана Коваленко,
м. Самбір, Львівська обл.

Народилися в січні

У „Свободі" від 11 січня ц. р. було опубліковано календар „Січень в історії". До згаданих осіб можна б додати ще деяких осіб, які не менш відомі.

2 січня – 115 років від дня народження відомого математика Миколи Чайківського (1887–1970); 70 років від дня народження історика Любомира Винара (нар. 1932); 9 січня – 95 років від дня народження Миколи Лівицького (1907–1989) – політичного діяча та журналіста; 13 січня – 175 років від дня народження Миколи Бекетова (1827–1911), хеміка та професора Харківського університету; 125 років від дня народження Левка Мацієвича (1877–1910), відомого льотчика та корабельного інженера; 17 січня – 130 років від дня народження письменника Антона Шабльова (1872–1930); 95 років від дня народження Григорія Китастого (1907–1984), відомого бандуриста, композитора та диригента; 18 січня – 95 років від дня народження Юрія Шерегія (1907–1990), актора, режисера та драматурга; 19 січня – 90 років від дня народження політичного діяча Ярослава Стецька (1912–1986); 20 січня – 105 років від дня народження відомого поета, письменника, есеїста та інженера Євгена Маланюка (1897–1968); 25 січня – 145 років від дня народження зоолога Олександра Браунера (1857–1941);

26 січня – 100 років від дня народження Едварда Козака (1902–1992) відомого художника та письменника.

Ще маленька заввага: Сергій Корольов був учнем українського походження, а працював у радянських установах, тобто він був не російським, а тільки радянським ученим.

Андрій Даріян Сольчаник,
Мідія, Па

„Жовківщина" припиняє діяльність

Управа реґіонального товариства „Жовківщина" повідомляє про ліквідацію товариства, яке від дня смерти засновника і ініціятора товариства та скарбника і секретаря інж. Богдана Саламахи стало мало активним, не контактувалося з Жовквою, чисельно дуже змаліло. Управа пропонує залишений дорібок, себто історично-архівальні матеріяли та готівку в сумі близько 4 тисяч долярів, передати молодечій організації „Пласт" в Україні. Інші пропозиції щодо ліквідації товариства просимо подати на письмі до 2 квітня на адресу: д-р Володимир Боднар, 2631 Robin Hood Dr., Parma, OH 44134. Тел.: (440) 845-2073. Якщо не одержимо жодної відповіді від членів до 1 квітня, то будемо уважати нашу пропозицію за прийняту. За час свого існування „Жовківщина" в співпраці з науковцями з Жовкви і України видала 4 томи книжок, присвячених Жовківщині. Багато книжок подаровано інституціям в Україні і діяспорі.

Д-р Володимир Боднар

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Річні організаційні осяги УНСоюзу за 2001 рік

Марта Лиско,
Головний секретар

Річні організаційні осяги УНСоюзу можна аналізувати з різних точок зору. Якщо брати індивідуальні поліси, то цього року середня сума забезпечення, продана в УНСоюзі, становила приблизно 18,000 дол. життєвого забезпечення на кожну продану полісу. Також загальна сума проданого забезпечення в 2001 році дійшла до 8,232,999 дол., з річними вкладками на суму 168,522.28 дол. Це дуже високі осяги, коли порівняти, що в 1991 році пересічна сума забезпечення становила 7,189 дол., а більшість індивідуальних поліс продавалася на суму 3,000 дол. Одначе коли брати до уваги кількість проданих поліс, то цього року УНСоюз здобув тільки 462 члени, осягнувши 37 відсотків визначеної квоти. Із 228 відділів УНСоюзу понад сто відділів взяли активну участь в організаційній праці, а решта не дали ні одного члена.

Першуном у всіх видах організаційної праці знову стоїть секретар 496-го Відділу Мирон Пилипяк, здобувши 42 члени. Друге місце належить Любі Стрілецькій, секретареві 10-го Відділу, вона здобула 23 члени. Стефа Гаврилюк, головна Радна і секретар 88-го Відділу, здобула 22 члени в 2001 році.

За річною вкладкою знову на першому місці стоїть Мирон Пилипяк з (15,560 дол.,); Олена Карачевська, секретар 221-го Відділу, на другому місці з найвищою одноразовою вкладкою (11,692 дол.,); на третьому місці Михайло Феленчак, секретар 271-го Відділу, з річною вкладкою на суму 8,604.36 дол.

Оксана Тритяк, секретар 25-го Відділу, в серпні 2001 року дістала ліцензію професійного продавця і вже здобула 16 членів на загальну суму забезпечення 160,000 дол. Христина Бродин, секретар 27-го Відділу також одержала професійну ліцензію в серпні 2001 році і продала найбільшу полісу минулого року на суму 750,000 дол. забезпечення.

Чотири округи осягнули понад 50 відсотків визначеної квоти. Необ'єднані відділи осягнули квоту на 93 відсотки, Округа Олбані – 87.5 відсотка, Округа Центрального Нью-Джерзі – 53 відсотки і Округа Північного Нью-Джерз – 52 відсотки.

УНСоюз має 664 пенсійних грамот на суму 11,651,615 дол. Цього року видано 28 на суму 598,892.63 дол. На сьогоднішньому ринку низьких відсотків на інвестиціях 6 відсотків на пенсійних грамотах УНСоюзу є дуже атрактивними в порівнянні до інших форм інвестицій.

Всім секретарям відділів, організаторам та округам щире спасибі за їхню віддану працю. Закликаємо всіх приєднатися до нашої передконвенційної організаційної акції.

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ
(за придбання від 25-ти до 49-ти членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
496	Пилипяк Мирон	42	$ 379,000.00

КЛЮБ БУДІВНИЧИХ СОЮЗУ
(за придбання від 10-ти до 24-ох членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
10	Любов Стрілецька	23	$ 344,000.00
88	Стефанія Гаврилюк	22	123,000.00
25	Оксана Тритяк	16	160,000.00
	Стефан Вох	15	235,000.00
271	Михайло Феленчак	14	370,000.00
83	Стефан Гавриш	14	785,000.00
42	Юліян Котляр	12	175,000.00
234	Євген Осціславський	11	55,000.00
13	Микола Філь	10	195,000.00
360	Осип Гаврилюк	10	290,000.00
155	Ярослав Завійський	10	60,000.00

КЛЮБ ВІДДАНИХ СОЮЗОВЦІВ
(за придбання від 5-ти до 9-ти членів)

Відділ		Кількість членів	Сума забезпечення
	Ніна Більчук	9	$ 66,000.00
161	Микола Дяківський	9	93,000.00
231	Василь Пастушок	8	45,000.00
	Христина Козак	7	215,000.00
120	Елі Матіяш	7	75,000.00
102	Микола Бобечко	6	30,000.00
127	Юрій Дармограй	6	35,000.00
340	Євген Макар	6	405,000.00
399	Андрій Скиба	6	135,000.00
242	Йосиф Чабан	5	23,000.00
221	Олена Карачевська	5	47,000.00
339	Михайло Луців	5	40,000.00
388	Андрій Маринюк	5	45,000.00
125	Ґлорія Пашен	5	115,000.00
63	Михайло Турко	5	35,000.00
76	Андрій Воробець	5	33,000.00

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 2001-й РІК
(ЗА КІЛЬКІСТЮ ПОЛІС)

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Сума забезпечення
1	Мирон Пилипяк	496	42	$ 379,000.00
2.	Любов Стрілецька	10	23	344,000.00
3.	Стефанія Гаврилюк	88	22	123,000.00
4.	Оксана Тритяк	25	16	160.000.00
5.	Стефан Вох	Різні	15	235,000.00
6.	Михайло Феленчак	271	14	370,000.00
7.	Стефан Гавриш	83	14	785,000.00
8.	Юліян Котляр	42	12	175,000.00
9.	Євген Осціславський	234	11	55,000.00
10.	Микола Філь	13	10	195,000.00
11.	Осип Гаврилюк	360	10	290,000.00
12.	Ярослав Завійський	155	10	60,000.00

НАЙКРАЩІ ОРГАНІЗАТОРИ ЗА 2001-й РІК ЗА СУМОЮ РІЧНОЇ ВКЛАДКИ І ОДНОРАЗОВИХ ВКЛАДОК

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Річна вкладка	Одноразова вкладка
1.	Мирон Пилипяк	496	42	$ 15,559.91	
2.	Олена Карачевська	221	5		$ 11,692,00
3.	Михайло Феленчак	271	14	8,604.36	
4.	Оксана Тритяк	25	16	1,792.55	5,975.00
5.	Андрій Воробець	76	5	2,447.47	3,033.00
6.	Люобов Стрілецька	10	23	4,490.57	
7.	Стефанія Гаврилюк	88	22	1,683.20	2,113.00
8.	Стефан Гавриш	83	14	3,227.17	
9.	Ярослав Завійський	155	10	2,762.57	
10.	Осип Гаврилюк	360	10	2,594.34	
11.	Микола Філь	13	10	2,357.18	
12.	Андрій Маринюк	388	5	2,123.40	

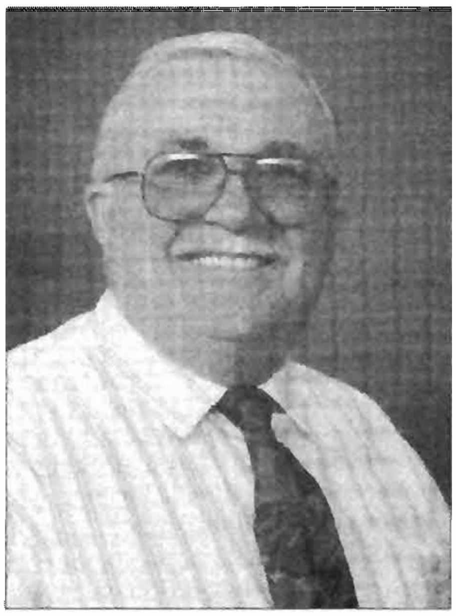
ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ОГЛЯД ПРИЄДНАННЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ ПО ОКРУГАХ ЗА 2001-ий РІК

	ОКРУГА	Квота 4.5%	Нові члени	Процентне виконання квоти	Сума забезпечення
1.	Необ'єднані Відділи в Америці	60	56	93.33%	$ 664,000.00
2.	Олбані	40	35	87.50%	340,000.00
3.	Центрального Нью-Джерзі	45	24	53.33%	311,999.00
4.	Північного Нью-Джерзі	165	86	52.12%	2,452,000.00
5.	Сиракюзи	35	17	48.57%	450,000.00
6.	Філядельфія	140	68	48.57%	1,629,000.00
7.	Вунсокет	15	7	46.67%	263,000.00
8.	Баффало	40	18	45.00%	345,000.00
9.	Ніягара	7	3	42.86%	55,000.00
10.	Монтреаль	15	6	40.00%	84,000.00
11.	Піттсбург	70	26	37.14%	278,000.00
12.	Балтимор	20	7	35.00%	95,000.00
13.	Чікаго	95	25	26.32%	370,000.00
14.	Коннектикат	40	10	25.00%	53,000.00
15.	Шамокін	45	11	24.44%	106,000.00
16.	Аллентавн	30	7	23.33%	70,000.00
17.	Клівленд	65	15	23.08%	105,000.00
18.	Дітройт	80	15	18.75%	249,000.00
19.	Торонто	23	4	17.39%	20,000.00
20.	Нью-Йорк	95	14	14.74%	195,000.00
21.	Янгставн	15	2	13.33%	20,000.00
22.	Міннеаполіс	10	1	10.00%	5.000.00
23.	Бостон	10	1	10.00%	50,000.00
24.	Вілкс Беррі	25	2	8.00%	13,000.00
25.	Рочестер	45	2	4.44%	10,000.00
26.	Вінніпеґ	5	0	0.00%	0.00
27.	Центральна	15	0	0.00%	0.00
	Всього	**1250**	**462**	**36.96%**	**$ 8,232,999.00**

НОВОВИДАНІ ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ УНСОЮЗУ
від 1/1/2001 р. до 12/31/2001 р.

Стейт	Число поліс	Сума пенсійної грамоти
Коннектикат	2	$ 31,495.48
Делавер	1	104,626.77
Фльорида	2	52,271.69
Мериленд	1	1,015.82
Мишиген	1	202,636.51
Нью-Джерзі	14	72.741.37
Нью-Йорк	4	77,999.12
Огайо	2	45,000.00
Пенсильванія	1	11,105.87
Разом	**28**	**$ 598,892.63**

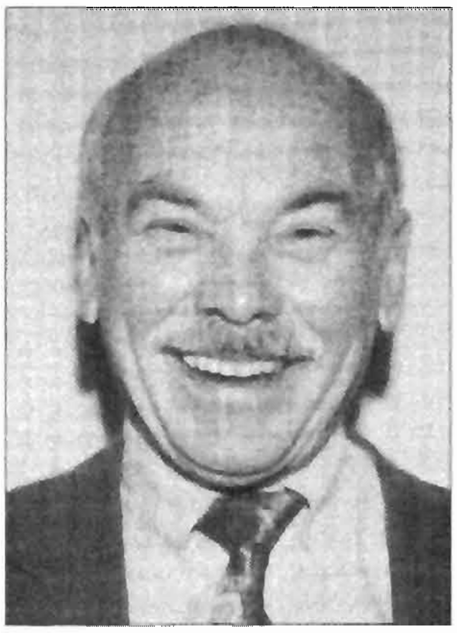
Кращі організатори УНСоюзу за 2001 рік

Мирон Пилип'як.

Любов Стрелецька

Михайло Феленчак

Стефанія Гаврилюк

Оксана Третяк

Стефан Гавриш

ПЛАСТОВЕ ПЛЕМ'Я „ПЕРШІ СТЕЖІ"

— повідомляє, що —

ТАБОРИ ПТАШАТ 2002

на СОЮЗІВЦІ

відбудуться в наступних реченцях:

- **від 23 до 30 червня** – комендантка пл. сен. Мотря Бойко-Воттерс
- **від 30 червня до 7 липня** – комендантка пл. сен. Зірка Коломиєць
- **від 7 до 14 липня** плянується 3-ій тиждень табору, якщо буде відповідна кількість учасників

Пл. сен. **НЕОНІЛЯ СОХАН**,
голова Таборової Комісії

ДО ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ

Від січня до березня Відділи Українського Народного Союзу відбувають ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ, згідно із вимогами статуту. Дуже важливим є щоб всі члени брали участь у зборах. Цього року в підготовці до Конвенції УНСоюзу, Відділи відбудуть збори для вибору делегатів на Конвенцію. Всі збори Відділів є оголошені в „Свободі" та „The Ukrainian Weekly". Участь членів у зборах Відділів УНС є конечна для дальшої будучности нашої організації.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу – БАЛТИМОР, Мд.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 16 лютого 2002 р., о год. 2-ій по пол.
в залі церкви св. Михаїла
2401 Eastern Ave., Baltimore, MD 21224

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати від наступних відділів:

15, 55, 290, 320

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь:

Аня Дидик-Петренко, заст. предсідника УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Богдан Ясінський, голова • ***Павло Г. Фенчак***, секретар • ***Павло Фенчак***, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу – ВУНСАКЕТ, Р. Ай.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 16 лютого 2002 р. о год. 1-ій по пол.
в залі церкви св. Михаїла
74 Harris Avenue, WOONSOCKET, R.I.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних відділів:

177, 206, 241.

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У нарадах візьме участь:

Алекс Художій – Радний УНСоюзу

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Юрій Тренклер, голова • **Юрій Калита**, україномовний секретар
Теодор Клован, англомовний секретар • **Дженет Бардел**, касир

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
17 ЛЮТОГО 2002 р.

Swarthmore, PA. 231-ий відділ УНС, котрий злучився з відділом 352-им, відбуде свої річні збори о год. 2-ій по пол. за адресою: 5 Park Ave., Swarthmore, PA. Всі члени є зобов'язані прибути на збори.

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
17 ЛЮТОГО 2002 р.

Нью-Йорк, Н.Й. Річні загальні збори 184 Відділу УНС відбудуться о год. 1:30 по пол. в приміщенні Домівки Т-ва „Самопоміч", 98 Second Ave., New York, NY. На порядку зборів звітування, вибір нової управи і вибір делегата на 35-ту Конвенцію. За інформаціями телефонувати до Варки Бачинської: (212) 533-0919.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
24 ЛЮТОГО 2002 р.

Байон, Н.Дж. Річні збори 171 Відділу УНС ім. Лесі Українки відбудуться о год. 11-ій ранку в залі української католицької церкви Пресвятої Діви Марії при 32E., 25th St., Bayonne, NJ. Після річних зборів відбудуться збори для вибору делегатів на 35-ту Конвенцію УНС. Просимо всіх членів взяти участь у зборах.

Дарія Семеґен, предсідник
Ґеновефа Куфта, секретар

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ – ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Організатори за 2001 рік (*за кількістю членів*)

	Ім'я і прізвище організатора	Відділ	Число зорганізованих членів	Сума забезпечення
1.	Мирон Пилипяк	496	42	$ 379,000.00
2.	Любов Стрілецька	10	23	344,000.00
3.	Стефанія Гаврилюк	88	22	123,000.00
4.	Оксана Тритяк	25	16	160.000.00
5.	Стефан Вох	Різні	15	235,000.00
6.	Михайло Феленчак	271	14	370,000.00
7.	Стефан Гавриш	83	14	785,000.00
8.	Юліян Котляр	42	12	175,000.00
9.	Євген Осцісловський	234	11	55,000.00
10.	Микола Філь	13	10	195,000.00
11.	Осип Гаврилюк	360	10	290,000.00
12.	Ярослав Завійський	155	10	60,000.00
13.	Ніна Більчук	137,172,234,114,155	9	66,000.00
14.	Микола Дяківський	161	9	93,000.00
15.	Василь Пастушок	231	8	45,000.00
16.	Христина Козак	9,155,134, 70	7	215,000.00
17.	Елі Матіяш	120	7	75,000.00
18.	Микола Бобечко	102	6	30,000.00
19.	Юрій Дармограй	127	6	35,000.00
20.	Євген Макар	340	6	405,000.00
21.	Андрій Скиба	399	6	135,000.00
22.	Йосип Чабан	242	5	23,000.00
23.	Олена Карачевська	221	5	47,000.00
24.	Михайло Луців	339	5	40.000.00
25.	Андрій Маринюк	388	5	45,000.00
26.	Глорія Пашен	125	5	115,000.00
27.	Михайло Турко	63	5	35,000.00
28.	Андрій Воробець	174, 76	5	33,000.00
29.	Варка Чупа	325	4	70,000.00
30.	Маріянна Ціздин	55	4	50,000.00
31.	Юлія Гуглик	259	4	25,000.00
32.	Леон Гардінк	206	4	250,000.00
33.	Андрій Кейбіда	322	4	20,000.00
34.	Віра Кривий	174	4	105,000.00
35.	Текля Мороз	465	4	30,000.00
36.	Федір Петрик	362	4	20,000.00
37.	Лонгін Старух	371	4	65,000.00
38.	Варка Бачинська	184	3	20,000.00
39.	Анатолій Дорошенко	82	3	55,000.00
40.	Юрій Федорійчук	162	3	105,000.00
41.	Павло Фуга	269	3	15,000.00
42.	Мирон Грох	461	3	55,000.00
43.	Валя Каплун	287,269,155	3	101,999.00
44.	Джойс Ткач	39	3	80,000.00
45.	Стефко Куропась	176	3	40,000.00
46.	Алиса М. Оленчук	112	3	20,000.00
47.	Адам Платош	254	3	15,000.00
48.	Гелен Словік	7	3	70,000.00
49.	Ольга Свистун	432	3	15,000.00
50.	Ірина Агне	134	2	360,000.00
51.	Джанет Барделл	241	2	10,000.00
52.	Олена Чорномаз	142	2	10,000.00
53.	Теодор Дуда	163	2	10,000.00
54.	Павло Фенчак	320	2	40,000.00
55.	Петро Гаврильців	253	2	10,000.00
56.	Марія Гнатюк	304	2	20,000.00
57.	Іван М. Головатий	53	2	15,000.00
58.	Слава Горбатий	414	2	10,000.00
59.	Геновефа Куфта	171	2	15,000.00
60.	Олександра Лаврін	175	2	10,000.00
61.	Оксана Лопатинська	194	2	10,000.00
62.	Оксана Маркусь	217	2	10,000.00
63.	Мотря Мілянич	450	2	55,000.00
64.	Михайло Пастушок	231	2	30,000.00
65.	Надія Салабай	155	2	30,000.00
66.	Михайло Шен	113	2	55,000.00
67.	Нетті Щерба	312	2	10,000.00
68.	Любов Шумило	10	2	30,000.00
69.	Олена Свет	112	2	10,000.00
70.	Стефан Бакай	350	1	5,000.00
71.	Віра Баніт	473	1	$ 49,000.00
72.	Володимир Білик	170	1	5,000.00
73.	Джанет Боланд	409	1	10,000.00
74.	Аннабелла Боровіцька	230	1	5,000.00
75.	Христина Бродин	27	1	750,000.00
76.	Євгенія Цап	48	1	5,000.00
77.	Іван Чомко	42	1	10,000.00
78.	Ірина Данилович	888	1	5,000.00
79.	Юрій Данилів	153	1	5,000.00
80.	Олександра Долинська	434	1	5,000.00
81.	Андрій Филипчук	174	1	50,000.00
82.	Оксана С. Головчак-Гулич	12	1	3,000.00
83.	Марія Галущак	70	1	5,000.00
84.	Анна Гарас	47	1	5,000.00
85.	Маргарита Гентош	305	1	3,000.00
86.	Дана Ясінська	287	1	50,000.00
87.	Михайло Калинич	292	1	5,000.00
88.	Ярослава Комічак	96	1	5,000.00
89.	Григорій Корбяк	146	1	10,000.00
90.	Оксана Козяк	47	1	5,000.00
91.	Мирон Крамарчук	385	1	5,000.00
92.	Богдан Курчак	327	1	5,000.00
93.	Роман Куропась	20	1	5,000.00
94.	Маруся Кушнір	155	1	5,000.00
95.	Мирон Кузьо	277	1	10,000.00
96.	Юрій Лазірко	134	1	10,000.00
97.	Василь Липовий	287	1	25,000.00
98.	Надія Мачай	287	1	5,000.00
99.	Стефанія Малкут	238	1	50,000.00
100.	Михайло Мартиненко	245	1	200,000.00
101.	Дженіс Милиничик	147	1	30,000.00
102.	Віра Напора	291	1	5,000.00
103.	Богдан Одежинський	216	1	5,000.00
104.	Марія Петрунцьо	78	1	5,000.00
105.	Уляна Процюк	397	1	5,000.00
106.	Давн Пригода	200	1	10,000.00
107.	Рочестер Самопоміч	777	1	150,000.00
108.	Агустин Рудник	257	1	5,000.00
109.	Олена Сенедяк	274	1	15,000.00
110.	Роман Шевчук	287	1	5,000.00
111.	Павло Шевчук	13	1	5,000.00
112.	Наталія Шуя	452	1	5,000.00
113.	Анна Слободян	88	1	5,000.00
114.	Жізелія Стефурин	169	1	3,000.00
115.	Любомира Шеремета	247	1	5,000.00
116.	Тарас Г. Шмагала	358	1	10,000.00
117.	Олена Татарський	94	1	5,000.00
118.	Мирослава Цвях	234	1	25,000.00
119.	Омелян Твардовський	214	1	5,000.00
120.	УНСоюз	70	1	5,000.00
121.	Михайло Захарко	349	1	25,000.00
	Разом		462	$ 8,232,999.00

ЗАГАЛЬНИЙ СТАН ПЕНСІЙНИХ ГРАМОТ УНСОЮЗУ ЗА СТАНОМ НА 12/31/2001 р.

Стейт	Число поліс	Вартість пенсійних грамот
Колорадо	1	$ 18,116.65
Коннектикат	29	528.47
Вашінгтон Д.С.	2	57,928.47
Делавер	3	143,122.05
Фльорида	3	64,945.64
Іллиной	9	192,883.70
Індіяна	11	104,185.49
Массачусетс	30	563,083.32
Мериленд	5	23,483.32
Мишиген	13	391,594.82
Нью-Джерзі	334	6,142,691.82
Нью-Йорк	121	2,003,612.21
Огайо	35	499,044.83
Пенсильванія	49	855,582.56
Ровд Айленд	5	62,377.82
Разом	**664**	**$ 11,651,615.86**

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

СЕКРЕТАРІ ВІДДІЛІВ ТА ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ

УНСоюз проголошує передконвенційну організаційну кампанію, від січня 2002 р. до 30 квітня 2002 р. Запрошуємо всіх секретарів, організаторів, радних, членів, та вибраних делегатів на 35-ту Конвенцію взяти участь в цій кампанії.

ПЕРША НАГОРОДА: 500 дол. купон на подорож в Україну (Dunwoodie Travel Agency) або 500 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy).

Вимагається 15 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму 2,000 дол.

ДРУГА НАГОРОДА: 300 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy for $300)

Вимагається 10 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,500 дол.

ТРЕТЯ НАГОРОДА: 100 дол.

Вимагається 5 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,000 дол.

* Кляса Т-23 не зараховується до передконвенційної кампанії.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Різдво в церкві св. Юра

НЬЮ-ЙОРК. – У церкві св. Юра, 7 січня, Архиєрейську Службу Божу відправив Владика Василь Лостен в асисті о. Лаврентія Лавринюка, ЧСВВ, пароха церкви св. Юра, о. ігумена Маріо Дацишина, ЧСВВ, та семінаристів Стемфордської семінарії.

13 січня в залі академії св. Юра відбулася традиційна Просфора, на яку численно зійшлися парафіяни та гості. Отець Лаврентій поблагословив трапезу, а відтак представив почесних гостей – о. Ігоря Ковальчука – директора музею зі Львова, який привіз до Америки виставку вишиваних ікон о. д-ра Дмитра Блажейовського, Сестер-василіянок, о. ігумена і магістра новіціяту Кирила Іщука з монастиря св. Йосафата, Ґлен Ков, Н. Й. та інших.

Мистецьку частину розпочала власним віршем Оксана Лиховид, музичний керівник ансамблю „Українська родина" і голова 127-го Відділу СУА. Учні школи св. Юра Надійка і Наталка Павлишин та Христинка Махно гарно деклямували новорічні і різдвяні віршики, а також виконали „Колядку українських дітей". Зі запаленими свічками в руках Мар'яна і Христина Костюки та Христина Мокрицька заспівали коляду „Тиха ніч, свята ніч". Після цього до залі увійшли колядники ансамблю „Українська родина", спів яких підтримали усі присутні. Щедрівки виконала Клавдія Канінська. Ведучі мистецької програми Леся Прадивус і Віра Павлишин деклямували вірші і новорічні привітання.

З вітальним словом виступили інж. Мирослав Шміґель – від Об'єднаного Комітету українських організацій Нью-Йорку, а від дирекції „Самопомочі" – о. Патрикій Пащак, який був парохом церкви св. Юра протягом 18-ти років.

Брати оо. Василіяни з Ґлен-Кову поставили Різдвяну картину „Гордій" під керівництвом професора української мови Дмитра Трояновського.

До Різдвяних урочистостей, що відбулися в церкві св. Юра, слід віднести щорічний Різдвяний концерт хору „Думка" під керівництвом Василя Гречинського, який відбувся 20 січня.

Лідія Баб'юк,
членка 94-го Відділу УНС

Січневі роковини в Австралії

СІДНЕЙ Австралія. – 20 січня ц.р. в залі Дому Молоді в Лідкомбі відбулося традиційне відзначення 84-ої річниці проголошення Центральною Радою Державности України, організоване Об'єднанням українських громад (ОУГ). Вступне слово виголосив культурно-освітний референт Володимир Войтович. У святі узяв участь Генеральний консул України в Сіднеї Василь Корзаченко.

Танцювальний ансамбль „Веселка" виконав танець „Списи" (хореограф Наталка Рибак). Мені випало виголосити доповідь „Величний ідеал української державности" , тези якої написав до 58-ої річниці мій покійний чоловік д-р Михайло Чигрин.

На святі виступили популярний в Сіднеї дует Наталки Рибак та Ані Зелінської, співала Марта Менцінська, Ганна Довірак прочитала свої власні твори. Далі був виступ Петра і Нілі Деряжних, які співали у супроводі бандури. Танцювальний ансамбль „Веселка" закінчив концертову частину танцем „Козачок".

Голова об'єднання Я. Дума використав зібрання, щоб розповісти про недавню конференцію ОУГ за участю представників всіх організацій. Дальша доля перебуває в руках невеликої кількости тих нащадків, які мусять втримати установи, створені понад 50 років тому.

Марічка Галабурда-Чигрин

Загальні збори відділу УККА

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. – 27 січня в залі церкви свв. Петра і Павла відбулися загальні збори місцевого відділу УККА, які відкрив голова Зенон Галькович. Зі звітами виступили голова та фінансовий референт відділу Петро Палка, Дмитро Вох звітував за Контрольну комісію. Збори обрали нову управу (голова – Зенон Галькович). Після загальних зборів мґр. Іван Буртик, член Головної управи УККА, розповів присутнім про працю УККА у 2002 році, а також про свої подорожі в Україну та Казахстан.

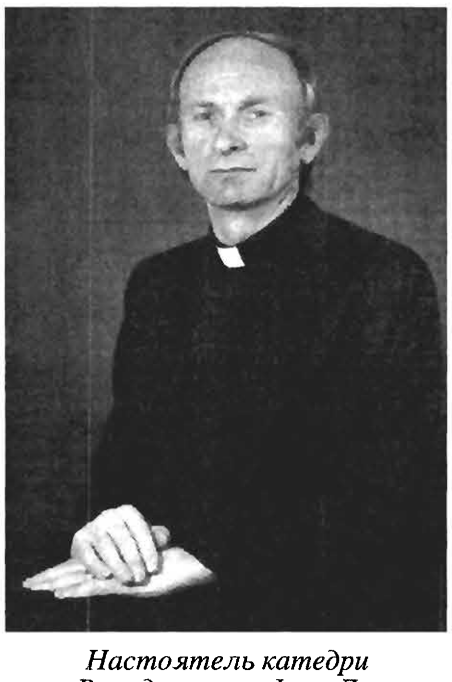
Дмитро Вох

Щоб не впало зерно між терни

НЬЮ-ЙОРК. – Десять років тому Патріярх Київський і всієї України, Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) в США бл. п. Мстислав ввів сьогоднішнього настоятеля катедри св. Володимира в Нью-Йорку о. Івана Лишика в священичий сан. Проте його дорога до храму розпочалася багато раніше. У Водохресну неділю, після Служби Божої, з благословення Владики Антонія парафіяни й численні гості храму зібралися за святковим обідом, щоб відзначити цю дату й вшанувати свого священника.

О. Іван народився в підкарпатських Бешадах, в селі Пашовій Сяницького повіту. Його батько став жертвою польського прокомуністичного режиму, а він 10-літнім хлопцем разом з матір'ю зазнав всіх жахіть акції „Вісла". Бажання прислужитися українській справі привело його на відділення української філології педагогічного інституту в Щеціні, після закінчення якого в 1959 році він став одним з перших вчителів польських шкіл з правом навчання українських дітей рідної мови. Його активність в учительському й українському громадському житті призвела до конфлікту з польською службою безпеки.

Весною 1979 року родина Лишиків прибула до Америки. Іван Лишик не цурався ніякої роботи: працював і токарем, і фрезерувальником, вивчав у коледжі книгознавство й англійську мову. З 1985 року родина переселилася до Бавнд- Бруку, де о. Іван став працівником Консисторії та помічником Митрополита, а пізніше Патріярха Мстислава. Закінчивши духовну семінарію Святої Софії, о. Іван служив дияконом в церкві святого Андрія в Бавнд-Бруку. Саме з його ініціятиви було створено в центральному Нью-Джерзі відділ Комітету допомоги Україні, в якому як заступник голови о. Іван Лишик працює й досьогодні. Після надання йому священичого сану він отримав свою першу парафію – церкву святих Петра і Павла в Мілвілі, Н. Дж. Останні три з половиною роки він – настоятель катедри св. Володимира в Нью-Йорку, декан Нью-йоркського метрополітального деканату.

Настоятель катедри св. Володимира о. Іван Лишик.

Про життєвий шлях о. Івана розповіла Настя Антонів, вчителька недільної школи при церкві. Саме з ініціятиви о. Івана при катедрі створено недільну школу, якою провадять Настя Антонів та Еля Романишин. Діти вивчають основи релігії, мистецького слова й музики. Особливий інтерес у пастви, зокрема, з нової іміґраційної хвилі, викликає ілюстрований щодвамісячний журнал „Парафіяльне слово" та недільні бюлетені, які власноручно випускає о. Іван.

Настоятель храму отримав численні привітання та подарунки від Владики Антонія, парафіяльної управи, сестрицтва, недільної школи, окремих вдячних парафіян. Церковний хор, в якому співають солісти Київської та Львівської опер Богдан Сікора й Лідія Бичкова, виступив з колядками та щедрівками. Святковий обід приготувала пані-матінка Настя разом з усією родиною.

Катерина Кіндрась

Парафіяльна недільна школа.

Фінікійською, російською, але не рідною

Якою мовою моляться українські п'ятдесятники в штаті Ореґон?

Далеко на заході США, на узбережжі Тихого океану, за останнє десятиліття оселилося майже 50 тисяч вихідців з України. Здебільша це так звані п'ятдесятники – сповідники віри Євангельської, яких у колишньому Радянському Союзі кидали за ґрати лише за те, що хотіли молитися вони Богові за своїм звичаєм і обрядом й не бажали виконувати приписів Комітету у справах релігій – кагебістської інституції, через яку комуністична влада намагалася контролювати церковне життя. В свідомості пересічних громадян сконалого СРСР комуністичні ідеологи витворили з п'ятидесятників зловісний образ одержимих сектантів-мракобісів, які буцімто на своїх збіговиськах вбивають немовлят, віддаючи їх у жертву своїм богам. В Радянському Союзі п'ятдесятників зневажливо називали трясунами або штундами й за саму приналежність до Церкви християн віри Євангельської (так себе називають самі п'ятдесятники) кидали до в'язниці. Тому коли сенатор Лавтенберґ ще на початку 80-их років запропонував внести поправку до чинного іміграційного законодавства США, то разом з євреями право на статус біженців й виїзд на постійне мешкання до Америки отримали й пятдесятники. І як тільки до влади в Кремлі прийшов Михайло Ґорбачов й осоружна залізна завіса почала потроху підніматися, тисячі їх поспішили залишити сатанинську імперію, в якій стільки настраждалися.

В Америці п'ятдесятники шукали не лише братів по вірі, а насамперед тих, хто молився б зрозумілою їм мовою. З'ясувалося, що в штатах Орегон та Вашінгтон давно живуть колишні радянські п'ятдесятники, яким вдалося, попри страшні перепони й небезпеки, дістатися до Америки ще в 30-их роках. З одним з них, пастором церкви християн віри Євангельської в містечку Вудбурн (штат Орегон) Веніяміном Шевченком мені вдалося побесідувати.

– Я маленьким хлопчиком прибув разом з батьками до Америки в далеких 30-их роках. Тоді п'ятдесятників в Радянському Союзі за наказом Сталіна фізично знищували як „ворожий і декласований елемент". Люди тікали в сибірські ліси, але й там їх виловлювали як звірів й мордували загони НКВД. Поселення п'ятдесятників оточували й спалювали разом з людьми. Тільки одиницям вдавалося втекти. Аби врятуватися, люди на свій страх і риск переходили кордон й тікали до Китаю. Багато там й осідало, але більшість вирушали далі – до Америки, Австралії, Нової Зеляндії, Бразилії, Аргентини. Мої батьки потрапили спочатку до Аргентини, а вже звідти змогли дістатися до Америки. Так ми опинилися в Ореґоні. Чому саме тут? Справа в тому, що тут ще з XIX століття жили російські старовіри. Це православні люди, які не визнали церковної реформи за царя Петра I. В Російській імперії вони були поза законом, їх переслідували й знищували так само, як нас – сталінські опричники. Так само старовіри тікали у важкодоступні райони Сибіру й Далекого Сходу й так само їх розшукували там жандарми й розстрілювали без суду й слідства. В Америці вони жили відокремлено, з чужинцями не одружувалися й зберегли свою ідентичність донині. Коли ми сюди приїхали, то не могли повірити ні своїм вухам, ні своїм очам. Було таке враження, що прибули ми не лише в іншу країну, але й в інший час. Старовіри суворо дотримувалися вимог своєї віри – чоловіки носили довгі бороди, жінки покривали голову хустками. Вони спілкувалися дивною російською мовою, якою, мабуть, розмовляли в Росії в XIX сторіччі, ревно молилися в своїх церквах, хрестячись двома пальцями. За десятиріччя життя в Америці їх не торкнулася асиміляція. Як і їхні діди, вони так само сьогодні живуть своїм відокремленим від довколишнього світу життям, неначе не помічаючи того, що довкола – Америка й XXI сторіччя. Нам є чому повчитися в них, адже нашу молодь Америка дуже змінила.

Пастор Шевченко запрошує мене на богослужіння. Церква українських п'ятдесятників розташована неподалік містечка Вудбурн. Церква гарна, дерев'яна, довкола – добре доглянуте подвір'я. До зібрання є ще час, знайомлюся з людьми. Якась старша жінка впізнає мене:

– Я вас ще з Києва знаю. Вас по телевізору показували. Ніколи не думала, що ви аж сюди приїдете.

– Світ тісний. Ви, мабуть, теж не думали, що колись опинитеся за тисячі кілометрів від домівки, в далекій Америці?

– Ні, ми завжди мріяли сюди приїхати. Адже там життя нам не було. Наші діти не могли отримати в Союзі освіти – як тільки довідувалися, що вони „штунди", припиняли навіть з ними розмовляти. А скільки знущань витерпіли ми з чоловіком на роботі! На нас дивилися як на кримінальних злочинців й інакше, ніж словом „штунда", не називали. В школі дітей цькували, вчителі влаштовували їм допити, випитуючи, чи бачили вони, як на наших зібраннях вбивають маленьких дітей. В молитовному будинку молитися ми не могли – боялися, що всіх заарештують. Молилися в глухих лісах, хоч і там на нас КГБ й міліція влаштовували облави. Хапали пасторів й відправляли їх в табори до Сибіру. Багато з них так і не повернулися додому.

Починається Служба Божа і я з подивом чую... російську мову. Пастор Шевченко, який кілька хвилин тому розмовляв зі мною чудовою українською мовою, проповідує російською. Чому? Так само російською мовою люди моляться. Причому роблять це зовсім не так, як православні, католики чи навіть близькі по вірі брати-баптисти. Моляться голосно, повністю забувши про все довкола, деякі щось викрикують, тремтять, багато людей плачуть. Літній чоловік біля мене взагалі молиться мовою, яку я не розумію. Якою?

Після зібрання хочу отримати відповіді у пастора Шевченка.

– Чому ви молитеся й проповідуєте російською мовою?

– І я, і моя родина, і більшість наших братів та сестер по вірі приїхали до Америки зі східньої України. Там в наших молитовних будинках було прийнято й проповідувати, й молитися по-російськи. Хоч в Ореґоні є кілька церков, де домінує українська мова. Але це здебільшого баптистські церкви, куди ходять вихідці з Галичини. Я розумію, що це ненормально, але змушений зважати на реалії. Люди так звикли й ми не вважаємо, що має суттєве значення, якою мовою хвалити Бога.

– Я чув, що дехто взагалі молився якоюсь чудернацькою мовою, яку навіть не зміг розпізнати.

– Ми, християни віри євангельської, тим і відрізняємося від інших церков, що віримо: Бог у вигляді Духа Святого сходить на праведних людей, і як свідчення цього – людина починає говорити іншими мовами. Так було з апостолами – на п'ятдесятий день після воскресіння Ісуса Христа на них зійшов Дух Святий й вони заговорили іншими мовами. Такий дар за праведність отримали вони від Господа нашого Ісуса Христа. Так само його зможе отримати будь-яка людина, міцна у вірі й праведна в житті. Причому це може бути не лише відома нині чужоземна мова, а й мова, якою говорили тисячі літ тому давно зниклі народи – фінікійці, галати, арамейці тощо. Саме тому, що дар говорити іншими мовами зійшов на апостолів на п'ятдесятий день після воскресіння Ісуса, нас називають п'ятдесятниками. Наша віра в те, що такий дар може отримати будь-хто, є засадничою відмінністю від інших протестантських Церков.

Ореґонські п'ятдесятники, на превеликий жаль, не захотіли влитися в місцеві українські громадські осередки, які утворили ще до їхнього масового переселення до Америки українці, що прибилися в ці краї по Другій світовій війні. Один з найактивніших місцевих українських громадських діячів пан Геців розповів:

– Ми неодноразово зверталися до новоприбулих п'ятдесятників вступати в наші громадські організації. Але, на жаль, вони не хочуть з нами об'єднуватися. Наші ідеї й наші цілі для них чужі. Вони залишилися совєтськими людьми, хоч від клясичних наскрізь атеїзованих совєтських громадян відрізняються своєю набожністю. Їхні молодечі групи, правда, кілька разів приходили до наших церков і співали духовних пісень. До речі, чудовою українською мовою. Але між собою розмовляють чомусь російською. За ці роки, відколи вони тут, вже підросло нове покоління п'ятидесятників і видно, що ці люди швидко піддаються асиміляції. Їхні діти дуже американізуються і вже не такі побожні, як їхні батьки.

В тому, що це так, переконався, поспілкувавшись з молоддю перед початком Служби Божої в одній з п'ятдесятницьких церков в Портленді, найбільшому місті штату Орегон. Молодь справді дуже розкута, одягнена по-сучасному, молоді люди спілкуються між собою виключно англійською, їхня поведінка мало схожа на манери їхніх батьків. Дівчата користуються косметикою, що в Союзі п'ятидесятникам категорично заборонялося. Голови в жінок не покриті хустками, що також на колишній батьківщині вважалося страшним гріхом. Та й сама служба зовсім відмінна від традиційної п'ятидесятницької. Пастор Аркадій Гемчян репрезентує новий напрямок в п'ятидесятництві, який багато в чому реформує його традиційну форму. Він демократичніший, знімає з п'ятдесятників багато заборон, але разом з тим – категоричніший, нетерпиміший до інших віросповідань. Усього цього реформаторства пастор Гемчян та його послідовники набралися в своїх братів-американців, в середовищі яких давно виник рух, спрямований на докорінну реформацію.

Цікаво було побувати в домівках наших колишніх земляків. Живуть вони заможно, швидко спинаються на ноги, бо не бояться праці. Багато з новоприбулих п'ятдесятників мають власні бізнеси, купили гарні хати, їхні діти вчаться в престижних коледжах й університетах. Але є й такі, що ледь-ледь зводять кінці з кінцями. Хоч називати декого з них сповідниками віри Євангельської можна лише умовно. Під виглядом п'ятидесятників сюди наїхало багато люду, який жодного стосунку до цього віросповідання не має. Свого часу на інтерв'ю в американській амбасаді в Москві ці люди обдурили консулів, представившись п'ятдесятниками, й отримали жаданий статус біженців. Багато суто мирських людей, серед яких були колишні партійні працівники, комуністичні прокурори, міліціонери, військові, прибули до американського берега через своїх рідних-п'ятдесятників. Саме в такий спосіб прибув до США й Микола Солтис, який наробив минулої осені стільки лиха, вбивши свою вагітну дружину, малолітнього сина й рідних дружини.

Сьогодні в Україні п'ятдесятники жодних утисків не зазнають. Тому й їхати світ за очі з їхнього середовища бажаючих дуже мало. Під виглядом пятдесятників, під парасолькою поправки Лавтенберґа, яка ще й досі трактує українських п'ятдесятників гнаними й переслідуваними за віру, до Америки продовжують їхати солтиси й авантюристи. Для справжніх же п'ятдесятників утиски за віру на залишеній батьківщині – це вже історія. Вони згадують її з жахом й словами подяки Америці, яка прийняла їх, справді тоді скривджених і упосліджених, на свої простори як рідних.

Валентин Лабунський,
Орегон

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Лютий 2002 р., ч. 18

СУМ мав бути єдиною соборно-всеукраїнською організацією молоді в діяспорі

В 2000 році Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) відзначило своє 50-річчя. Після півстолітньої діяльности активність ОДУМу сповільнилася, зменшилося членство, але воно і далі є активним. ОДУМ має чудову оселю „Україна" коло міста Лондону в Канаді та оселю „Київ" в штаті Нью-Йорку, де щорічно проводить виховно-відпочинкові табори та зустрічі. А чи всім відомо, що більш як півстоліття тому були розмови між провідниками українського політичного світу Іваном Багряним, який очолював Українську Революційно-Демократичну Партію (УРДП), та Закордонними частинами Організації Українських Націоналістів (ЗЧ ОУН), які очолював Степан Бандера, про створення єдиної молодечої організації дітей зі західних, східних і центральних земель України?

Про розмови між двома проводами партій докладно описує в своїх спогадах „Карби часу" Василь Гришко, який в ті роки був в проводі ЗЧ ОУН. Він зокрема пише:

„Отже, казав Багряний, це добре, що Бандера нагадав можливість співпраці між ЗЧ ОУН і УРДП на форумі вже створеної УНРади з участю бандерівців, і може саме в цій співпраці разом з іншими українськими партіями знайдемо ту спільну базу, на якій будемо творити всеукраїнський синтез. А тим часом, цілком згодився Багряний із висновком Бандери, саме справа перетворення СУМу на справді єдину соборно-всеукраїнську, масову й непартійну національно-виховну організацію лишається головною ділянкою для нашої співпраці, і УРДП, щоб уникнути потреби творення ще однієї, поряд Пласту й СУМу, молодечої організації, готова спробувати спільно із ЗЧ ОУН знайти спосіб такої співпраці. А це означає нашу готовність продовжувати розпочаті вже заходи щодо цього й серйозно та в конкретно-практичній площині в цій справі переговорювати. Але, казав Багряний, мусимо зазначити, що наша передумова така: почати співпрацю згори – з переформуванням проводу СУМу шляхом уведення в нього представників молоді УРДП. Ця передумова лишається незмінною...

Переговори за моїм посередництвом між ЗЧ ОУН і УРДП в справі СУМу на деякий час опинились у глухому куті, наткнувшись на впертість обох сторін передусім у питанні передумови УРДП щодо її представництва й участи в керівництві СУМом та в підготовці ним сумівського з'їзду, як початку перебудови СУМу. Але, як це виглядало тоді, бажання бандерівського проводу в сфері його діяльности на відтинку молоді, щоб „осхіднячити" СУМ, тобто – охопити „східняцьку" молодь ідейно-організаційною системою діяльности СУМу й недопустити до створення з ініціятиви УРДП суперницької щодо СУМу нової організації української молоді під егідою партій уенрадівського демократичного табору, – це бажання було тоді таким сильним, що для досягнення цієї мети Провід ЗЧ ОУН вкінці вдався до маневру, яким, нарешті, було знайдено компромісне розв'язання того формально-принципового питання, яке стало перепоною на шляху переговорів про співпрацю ЗЧ ОУН з УРДП у справі СУМу.

Несподівано для мене виявилося, що головну ролю в цьому маневрі мав відіграти... я. Одночасно з двох боків до мене звернулися Ленкавський і Вовчук з проханням дати свою згоду очолити ЦК СУМу на черговому з'їзді (чи пак – конґресі) СУМу, що мав відбутися десь через пару місяців того ж року (1948 р.), а до часу того з'їзду зайнятися формуванням складу ЦК, що мав бути обраний на тому з'їзді. Мавши посереднє відношення до створення СУМу заходами бандерівської ОУН, я формально і лише номінально в той час іще належав до ЦК СУМу. Отже, я мав би в очах УРДП уособлювати проуердепівське й „східняцьке" керівництво СУМу і, продовжуючи переговори з УРДП, як уповноважений у цій справі від Проводу ЗЧ ОУН, узгоджувати з проводами обох організацій добір майбутнього складу ЦК СУМу, включно з тими представниками уердепівської молоді, на яких так дуже залежало проводові УРДП.

Я зрозумів цей маневр і знав, що Провід ЗЧ ОУН розраховував на мене, як на цілком певну „свою" людину, але не міг дати свою згоду відразу, а спершу впевнився в тому, що дійсно, як мені було сказано, голова ЦК СУМу Сердюк „хотів" відійти від головування і згодився взяти на себе в ЦК ролю мого організаційного заступника. В цій справі я також негайно через Дивнича пов'язався з Багряним, і вони обидва схвалили такий крок. Тоді почалися конкретно-практичні переговори про підготовку з'їзду СУМу й формування його ЦК.

У переговорах із УРДП через Дивнича, а потім в особистій зустрічі з Багряним і Підгайним вияснилося, що своїми представниками в складі ЦК СУМу провід УРДП висуває дуже солідну – не кількістю, а вагою в керівному центрі УРДП, трійку молодих, іще „сумівського" тоді віку, але вже провідних в УРДП її „ветеранів" – членів її керівних органів від початку її створення: Михайла Воскобійника, Миколу Степаненка і Филимона Ковтонюка (знаного тоді в партії під журналістським псевдо Володимир Дубняк). Формально не маючи нічого проти цього, бандерівський провід мусів з цим погодитись, бо й зі свого боку ЗЧ ОУН мала і знову висувала до ЦК СУМу також заанґажованих у проводі організації її видатних молодих членів.

Усе ніби йшло добре, як слід. Але з наближенням дати з'їзду справа почала ускладнюватися. Мені було сказано, що служба безпеки ЗЧ ОУН має якісь застереження до когось із трійки кандидатів УРДП до ЦК СУМу. А потім прийшов до мене відомий Мирон (Матвієйко) і сказав, що тільки Воскобійник пройшов перевірку СБ, а з двома іншими, мовляв, „є проблеми", тому, казав, треба попросити УРДП замінити їх іншими особами. Я знав наперед, що УРДП на це не погодиться, і так воно й сталось. Сам факт втручання бандерівської СБ в справу добору проводом УРДП своїх кандидатів викликав протест УРДП (в усній розмові про це з Підгайним в Авґсбурзі та з Дивничем в Мітенвальді), що в такому разі УРДП відкличе не тільки своїх кандидатів, а й свою участь у справах СУМу взагалі. Я зі свого боку мусів також в такій же ульмативній формі поставити питання перед проводом ЗЧ ОУН про моє головування в ЦК СУМу та участь у дальших переговорах з УРДП від імені ЗЧ ОУН взагалі.

Мої зверхники в справах СУМу з проводу ЗЧ ОУН сказали мені, щоб я не хвилювався, а на з'їзді СУМу кандидатів від УРДП на мою рекомендацію має обрати до складу ЦК сам з'їзд. Я повідомив УРДП, щоб їхні кандидати прибули на з'їзд. Але на з'їзді в Авґсбурзі з'явився тільки Степаненко і сказав мені, що він знімає свою кандидатуру, а про інших двох він нічого не знав, та мені й так стало ясно, що вони про свою відмову кандидувати заявили своєю відсутністю. Тоді я також зняв свою кандидатуру на голову в ЦК. Так зазнав краху той, на мій тодішній погляд, добрий намір, здійснення якого, одначе, виявилося нереальним. І цей крах став початком кінця мого майже семирічного перебування в бандерівській ОУН – від грудня 1941 р. в Полтаві до жовтня 1948 року в Мюнхені".

Пізніше, 1950 року в США, старанням УРДП створено ОДУМ. Керівник Служби безпеки друг Мирон Матвієйко, який перевіряв кандидатів від УРДП до проводу СУМу й визнав їх „неблагодійними" в 50-их роках був висланий в підпілля в Україну, опинився в руках КҐБ й досить скоро, про що пише В. Гришко, став працювати для „служби безпеки" ворога.

* * *

Ціна книги „Карби часу" – 25 дол. Її можна придбати, висилаючи чек, виписаний на Фундацію ім. І. Багряного, на адресу сторінки Фундації.

„За твою для Вкраїни роботу"

В листопаді-грудні 2001 року у приміщенні Національного музею Тараса Шевченка в Києві відбулася унікальна виставка „Раритет". Унікальність її полягала в тому, що на цій виставці чи не вперше за всі роки відвідувачі мали нагоду оглянути автографи, рукописи, меморії клясиків української літератури XVII–XX століть, тобто ті раритети, які зберігаються у Відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Шевченка Національної Академії Наук України. Власне, саме до ювілею цього інституту – 75-ліття від часу заснування – й було влаштовано виставку.

Виставка представила меморіяльні речі найвизначніших українських письменників – Г. Сковороди, Т. Шевченка, П. Куліша, І. Франка, Панаса Мирного, Лесі Українки, М. Коцюбинського, О. Олеся, Є. Плужника, М. Хвильового, П. Тичини, М. Рильського, В. Сосюри, В. Симоненка, П. Одарченка, О. Ольжича, В. Стуса, В. Шевчука та багатьох інших. Безперечно, що окрасою експозиції стали оригінальні роботи Т. Шевченка-художника та інші малярські твори з фондів Національного музею Тараса Шевченка, директором якого є Сергій Гальченко. Відвідувачі мали змогу ознайомитись із рідкісними виданнями з особистої бібліотеки Івана Франка, що зберігаються у відділі рукописів Інституту літератури, рукописами творів І. Котляревського, Левка Боровиковського, Лесі Українки, Ольги Кобилянської. На одному зі стендів – світлина Сергія Пилипенка та інших працівників Інституту літератури на початковому етапі існування цього наукового закладу.

Вагоме місце на виставці було надане експонатам, що стосуються шістдесятників і шістдесятництва. Зокрема, було представлено верстку нездійсненного видання збірки Ліни Костенко „Зоряний інтеграл" з правками авторки, блокнотик з віршами Василя Симоненка, автограф судових вироків В. Стусові та В. Чорноволові (1974–75 рр.).

Вагомо представлено літературну періодику діяспори, а також видання МУРу, рукопис повісті С. Гординського „Оксана", оригінальні сторінки щоденників У. Самчука, жартівливі записи Юрія Шереха в літературному альбомі Л. Полтави (Ашафенбурґ, 1945). Гості виставки мали нагоду ознайомутись і з деякими вітальними адресами до ювілеїв. На одному з них – з нагоди 25-ліття творчої праці Івана Нечуя-Левицького – є й такі рядки: „Ми б'ємо всі поклони за твою для Вкраїни роботу". Ці рядки вдячности можна спрямувати й на адресу усього Інституту літератури, який від часу свого заснування, а надто ж за останні десять років (під керівництвом академіка Миколи Жулинського) виконав неоціненну працю щодо збереження і опрацювання літературних скарбів України.

Сергій Козак,
Київ

Дякуємо!

Пожертви на діяльність Фундації, спрямовану на допомогу українській пресі, видання книг для шкіл та університетів України, які ширять українську свідомість та любов до свого народу, виховують нове покоління, в 2001 році склали 70 осіб в сумі понад 18 тисяч долярів. Останнім часом надійшла пожертва зі спадщини Віктора Мартіна з Англії, а також пожертвували **200 дол.** – Леонід Ліщина, **по 100 дол.** – Іван Головацький, Олександер Полець, Славко Лин, Юрій Сеник, Юрій Таварко та Катерина Мартіян в пам'ять свого чоловіка Павла, **по 50 дол.** – Віктор Мартиненко та Леонід Мостович, **25 дол.** – Іван Білик. На пресовий фонд „Бюлетеню" Фундації пожертвували: **15 дол.** – Степан Ступак, **по 10 дол.** – В. Несенюк та П. Пундій, **по 5 дол.** – Д. Томащук та Р. Пилипчук.

Фундація щиро дякує всім жертводавцям. Рівнож дякуємо членам Фундації, які прислали членські внески (25 долярів) за 2001 рік.

**Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал**

Зимою в Україні

Київ. Площа Незалежности.

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Побувати зимою в Україні, побачити в цю пору її красу – означає разом з Поетом від усієї душі сказати: ...„Немає в світі України, немає другого Дніпра"...Краса українських Карпат у зимових шатах просто зачаровує.

Понад пів століття минуло з того часу, коли востаннє я пережила зиму в Україні. Тоді, давно, для мене, дитини, зима була вимріяною порою року, коли мороз розписував свої візерунки на шибках вікон, а пухкий сніг встеляв дорогу св. о. Миколаєві та Трьом Празникам, сповненим чарами прадавніх традицій колядуванням, новорічними віншуваннями, щедруванням. Все це було своєрідною школою, що закріпилася на все життя.

Цим разом зимою в Україні опинилася дорослою зі своїми найближчими – чоловіком і сином, з паломницькими почуваннями, щоб разом з дочкою, котра перебуває в Києві, відзначити Свят-Вечір і Різдво Божого Сина. Словами не вдається описати переживань, котрі вирували в серці, що Різдво 7 січня 2002 року, зустрічаємо в столиці Незалежної України – Києві.

Київ святковий – у білій пелені снігу, з різнокольоровими плякатами Різдвяними бажаннями і Новорічними вітаннями та розкішною ялинкою на площі Незалежности.

Різдвяна Богослужба у прегарній, нещодавно збудованій за проєктом архітекта Ляриси Скорик українській греко-католицькій церкві св. Василія Великого, що на Воздвиженськім узвозі, ще більше підкреслює величність Різдва Христового та духовно збагачує. Після Служби Божої в церкві слухаємо прекрасного концерту колядок у виконанні трьох монахів-василіян. У місті день морозний і спокійний, кияни поїхали святкувати Різдво до рідних домівок по всій Україні. Того дня багато перехожих вітаються: „Христос Рождається!" Ми, як годиться на Різдво, гостюємо в рідних де, вперше зустрічаємо майже півторирічного Михайлика.

Наступного дня в тій же церкві – Архиєрейська Служба Божа – править Владика Василь Медвіт, Екзарх Київський і Вишгородський, а після відправи слухаємо вертепне дійство дітей, що приїхали до київської громади з Тернополя під проводом Сестер.

Оглядаємо Київ, який справляє інше враження зимою, ніж літом. Хрещатик, Площа Незалежности, Андріївський собор і узвіз, св. Софія, Михайлівський Золотоверхий собор, Володимирська гірка з пам'ятником св. Володимирові, пам'ятник Богданові Хмельницькому, Дніпро і його засніжені береги, все це спричинює небуденні переживання. Відвідуємо потрібні установи, книгарні, крамниці та заміські базари, Петрівку та інші. Ходжу всюди поміж людьми з почуттям шпигуна, бо прислухаюся до їхньої мови й зі задоволенням стверджую що українську мову чути , вживають її на пошті, банку, в тролейбусах, таксівках, крамницях, ресторанах, поїзді, на станції, вулиці, включно з уніформованими міліціонерами та службовцями Міністерства внутрішніх справ. На Хрещатику нею говорять тепер голосно, як і російською, англійською, німецькою та іншими. Не траплялось, щоб де-небудь, будь-хто в Києві не відповідав українською. Не треба дивуватися, що за десять років незалежности деякі люди не спроможні усвідомити собі факту, що це їхня держава – українська зі своєю мовою, культурою де вони мають бути господарями. Дратують залишки совєтських порядків на пошті. Приглянувшись щоденному життю Києва, відчуваємо, що воно пульсує темпом великого европейського столичного міста. У багатьох місцях проходять ремонти, виростають нові будівлі. Працюють банкомати і вже майже всюди можна послуговуватися кредитними картками. Люди вдягнені дуже елегантно, зокрема діти. Розпитуючи про життя пересічних людей, чуєте: нормально, так собі, важкувато. Мабуть найкраща відповідь була: „Не живемо гірше, як жили, тільки постаріли та можемо тепер нарікати".

(Закінчення на стор. 15)

Львів. Казковий краєвид в дорозі до Стрия.

Жидачів. Ялинка на центральній площі міста.

Славсько. Засніжені Карпати.

Київ. Св. Софія.

Львів. Пам'ятник королеві Данилові Галицькому.

Зимою в Україні

(Закінчення зі стор. 14)

З Києва поїздом їдемо до Львова. Їзда триває понад вісім годин. У поїзді чисто, тепло і святочно, цілий час чути колядки і українські пісні, включно з піснями на слова Богдана Весоловського - ранком о 6 год. 28 хвилин ми - у засніженому Львові. Місто у святковому настрої, бо, як запевняють нас, нормальний триб життя починається тільки після Йордану. У зустрічах з пластунами, дивізійниками та іншими цікавими людьми дні минають з незбагненою швидкістю. Все ж таки крадемо час, щоб пройтися засніженими хоч і ковзькими вулицями гордого княжого Львова та мотаємо на вус зміни, що заіснували в останніх двох роках. Львів святковий – перед Оперним театром ялинка, на початку проспекту Перемоги великий Дідух. За два роки місто набрало европейського розмаху, діє багато крамниць, ресторанів, і є багато познаків розбудови. Відновляють старі будинки, будують нові, видніють новозбудовані церкви та будівлі на передмістях. На Галицькій площі – новий величний пам'ятник королеві Данилові Галицькому. Тут більше, як у Києві, прошаків на вулицях і під церквами - це переважно жінки-циганки з немовлятами на руках. Все ж таки Львів росте і розвивається, а з містом і його мешканці. У молодих життя пливе нормальним шляхом у школі та праці, а старші нарікають , бо турбуються виїздом молодшого покоління на заробітки за кордон. І запитують: а хто ж буде утривалювати і розбудовувати Україну?

Зі Львова продовжуємо нашу зимову мандрівку до Жидачева, Стрия і Миртюків. Подорожуємо повільно автом по ледь відгорнутій дорозі, а довкруги – снігом засипані поля та придорожні гаї, де дерева виблискують морозними перлами, як у казці. Зима у пам'ятних місцях і зустрічі з рідними навівають спогади щасливого дитинства. Завважуємо зміни у молодшому поколінні племінників і племінниць: вони підростають і ростуть їхні надії. В душі назріває безмежна вдячність Всевишньому за те, що дозволив пережити ці хвилини. Повертаємось до Львова, звідтіль залізницею до Києва, а там з гарного Бориспільського летовища, де пильні та ввічливі митники, й до далекої заокеанської домівки.

Під час цієї короткої зимово-святкової поїздки було цікаво робити всілякі спостереження; Звісно, те, що вдалося побачити не віддзеркалює повного життя Києва, Львова чи інших нами відвідуваних міст, але тільки його невеличку часточку. Все ж таки й це побачене вселює віру в те, що хоч віз незалежної України їде під гору, він усе ж посувається помалу вперед.

Х. В. - Ференцевич

Фото: Т. Ференцевич

Київ. Нова Українська греко-католицька церква св. Василія Великого. Зліва: загальний вигляд, іконостас, фраґмент інтер'єру.

Київ. Золотоверхий Михайлівський собор, зліва – Міністерство закордонних справ України.

Тяжко жити власним розумом

Виявляється, й академік може опинитися в ролі ледаря-третьокласника, який гаїть час на забавки, а на другий день у школі нашвидкоруч списує домашнє завдання з чужого зошита. Втім, порівняння кульгає: навіть школяр-недбаха, переписуючи чуже, робить це ретельно, слово в слово. Тим часом академік Володимир Литвин, він же голова Президентської адміністрації, переписав статтю Томаса Каротерса „Подумаймо ще раз: громадянське суспільство" і вмістив її за своїм підписом в найтиражнішій київській російськомовній газеті „Факти і коментарії" з деякими змінами, починаючи від заголовка. Свій „варіянт" В. Литвин назвав відповідно до наскрізної ідеї цієї крадіжки: „Громадянське суспільство: міти і реальність". Плагіят зауважили, бо й в Україні вже є читачі американського щомісячника „FOREIGN POLICY", газетярі-гострослови взялися кпити з В. Литвина. Але з нього – як з гусака вода. Велика мація – статтю вкрасти! Тут мільйони долярів крадуть, і ще ні з кого волосок з голови не впав. Та й не цілком це крадіжка, а запозичення ідей. Ідеї, мовляв, на те і є, щоб їх запозичувати.

Виступаючи на прес-конференції в Івано-Франківську 1 лютого, В. Литвин відбивався тим, що це був звичайний реферат статті Т. Каротерса, і що він, В. Литвин, навіть підпису свого не ставив – це самовільно зробила редакція „Фактів". Годі повірити, бо коли б то справді писалося як реферат, то мало б бути покликування на першоджерело. Замість зізнатись і вибачитись, на згаданій прес-конференції В. Литвин лукаво підставив ніжку цьому першоджерелу, сказавши: київські газети розкритикували не мене, а „останнє слово американської науки в моїй особі".

Не йдеться про „останнє слово". Вашінґтонська кореспондентка інтернет-газети „Українська правда" Люба Шара мала з цього приводу розмову з віце-президентом Фонду Карнеґі за міжнародний мир, авторитетним спеціялістом в галузі міжнародних стосунків Т. Каротерсом. Отже, його не так образив сам факт плягіяту, як те, що В. Литвин свавільно змінив думки оригіналу.

Ні, Т. Каротерс на В. Литвина до суду не подає – махнув рукою. Одначе саме тут, замість того, щоб з полегшенням відітхнути з такого погідного закінчення чергового київського скандалу, маємо над чим задуматися. Ті місця, де текст „реферату" В. Литвина відходить від тексту Т. Каротерса, таять у собі велику суспільну небезпеку. Покищо – теоретичну. Громадянське суспільство, до якого сьогоднішній Україні ще рости й рости, вже оголошується недостатнім, ледве не мітом. „Дуже перебільшено уявлення про ефективність громадських рухів в інших сферах – політичній, організаційній, інтелектуальній", – пише – вже від себе – В. Литвин, підводячи читача до висновку, що громадянське суспільство – це щось не доконечне, коли є сильна держава. Ах, який знайомий мотив! Сильна держава – і відразу стають зайвими такі речі, як незалежна преса, незалежний суд, незалежне підприємництво. Громадяни мають тільки працювати, а „сильна держава" сама справедливо ділитиме соціяльні блага. А то розперезалися з тим громадянським суспільством – різні свободи подавай і ґарантуй, дотримуй законів. Що за життя пісне!

Ба – жартувати не доводиться. Т. Каротерс остерігає: „Литвин змінив мій текст, щоб заатакувати громадянське суспільство". Мова іде про спробу відповідного ідейно-політичного переорієнтування української спільноти. Адже В. Литвин – не тільки права рука Президента, але й провідник передвиборного бльоку, за яким стоїть „партія влади".

Десять років Україну докоряють за мляве переступання з ноги на ногу між демократичним Заходом і автократичним Сходом. На словах українські провідники – ніби зі Заходом, з тією цивілізацією, найвищою цінністю в якій є людина. На ділі ж – у самій своїй ментальності керівники України, гальмуючи процеси демократизації, цим виказують свою симпатію ідеї „сильної держави", яка рано чи пізно кине під ноги всі людські права і свободи й скотиться до чергової деспотії.

Покищо чиняться лукаві теоретичні спроби. Будьте ж у березні пильними, українські виборці!

Петро Часто

Чи можливий...

(Закінчення зі стор. 5)

до такої міри, що вода, яка кружляла в рурах, раптом перетворилася у величезний об'єм гарячої пари, що її гігантський тиск розірвав нутро і стіни реактора. Виділена пара з водопроводів заповнила жолоби з пальним, де стержні зі сталі, цирконію та урану вже топилися і випаровували. Під впливом високої температури і радіяції, в присутності цирконію як каталізатора, водна пара стала розкладатися на водень і кисень, а також реаґувати з гарячим ґрафітом, виділяючи монооксид вуглецю і водень. Ці займисті гази допомогли запалити корпус реактора, коли до розпеченого ґрафіту прорвався кисень з повітря.

Як відомо, водень і кисень творять потужну вибухову суміш. Досить сказати, що її перший вибух скинув покришку Чорнобильського реактора, яка важила 500 метричних тон, не згадуючи вже про машинерію вагою яких 300 тон. Це відкрило доступ кисню з повітря до реактора, який був повний водню, спричинюючи нові, цим разом катастрофальні, експльозії. Тим часом розгул некерованої ядерної реакції витворив в одній частині реактора зону надзвичайно високої радіоактивности. Саме цю масу радіоактивних ізотопів шпурнула вгору остання, найстрашніша експльозія суміші водню і кисню.

Розповсюдженню радіоактивних чатинок сприяла пожежа ґрафіту в реакторі, що перетворилася у вогняний гураґан, який бушував вертикально вгору, розкидаючи великі куски розпеченого ґрафіту навкло електростанції, розпалюючи пожежі, а хмари радіоактивного матеріялу підняв в атмосферу і розсіяв по великих просторах України, Білорусі і далі. Оцінюють, що в атмосферу викинено біля 50 тон радіоактивного матеріялу, що удесятеро більше, як мала перша атомна бомба, яку скинено на Гірошіму. Додаткових 70 тон порозкидано в різні боки на території електростанції.

Описана тут Чорнобильська аварія, а тим більше людські жертви, що їх вона спричинила, не могла не захитати довір'я до мирного атома. І хоча після Чорнобиля ядерні інженери запровадили багато поліпшень в традиційних реакторах з кип'ячою водою, з наголосом на збільшення безпеки, то справжня реґабілітація мирного атома вимагала якоїсь революційної зміни в конструкції ядерних електростанцій.

Така відмінна конструкція появилася в найновішому проєкті реактора, в якому уранове пальне міститься в шарі „кругляків" (pebble bed) величини більярдних куль, а замість реактивної води, як теплообмінну речовину, вживається інертний газ гелій.

Цей новий тип реактора відомий під своїм англійським акронімом як PBMR (pebble bed modular reactor). Модулярним називають його тому, що при бажанні, легко змінити його ємкість. Перший реактор цього типу, запроєктований на побудову в Південній Африці, матиме 330,000 згаданих куль збагаченого урану, в яких він закритий верствами ґрафіту і карборунду, та 110,000 куль з чистого ґрафіту. Ці кулі, чи „кругляки", циркулюватимуть через циліндричний котел, покритий ґрафітовими стінами, в який помпуватимуть гелій. Ланцюгова реакція урану нагріватиме гелій до 1,650 ступенів Фаренгайта, а цей гарячий газ обертатиме турбіни електрогенератора. Потужність такого реактора удесятеро менша, ніж дотеперішніх, і знавці запевняють нас, що в ньому немає достатньої енерґії для стоплення, а тому аварії типу Чорнобильської тут абсолютно виключені. Немає в цій системі і води, яка спричинила вибухи в Чорнобильській аварії. Невеликі розміри і відносно малі кошти нового реактора завершують перелік його переваг.

Залишається все ще проблема, куди дівати радіоактивні відходи, бо її в США ще не розв'язали задовільно. Тут несподівано зголосився на поміч президент Росії Владімір Путін, який, незважаючи на протести демократів і „зелених", пропхав в Думі закон, що дозволятиме Росії приймати ядерні відходи на поховання на своїй території, очевидно, за солоні гроші. Росія мріє заробити на цьому до 20 мільярдів долярів. Здавалося б, що цим розв'язано останню проблему мирного атома, але Америка поставилася холодно до російського проєкту – мабуть, тому, що ядерні відходи можна не тільки „поховати", але й переробити на матеріял для атомної зброї.

Водночас американські „зелені" розпочали демонстрацію проти компанії „Екселон", яка плянує будувати першу ядерну електростанцію в Америці за майже 30 років. Після недавніх терористичних атак на Америку дехто висловлює побоювання, що ядерні реактори – занадто привабливі об'єкти для терористів. Виглядає, що доля мирного атома в Америці залежатиме не тільки від економічних міркувань і технологічних удосконалень, але в першу чергу від публічної опінії та політичних рішень.

ДО СОРОКОВИН ВІДХОДУ

У пам'ять д-ра Степана Вороха

Подаємо прощальне слово апостольського адміністратора УГКЦ в Німеччині і Скандинавії Архиєпископа Михаїла Гринчишина, яке на прощанні з покійним виголосив за дорученням Владики о. Богдан Лукій, настоятель церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку.

„Ніхто бо з нас не живе для себе самого і ніхто не вмирає для себе самого". (Рим. 14:7). Ці слова св. Павла, які стосуються усіх християн, мають окреме своє застосування до св. п. д-ра Степана Вороха. Справді, Степан Ворох не жив для себе. Був це зрілий і утверджений громадський діяч, який жив не для себе, а для інших, для громади, для України. Різні позитивні спільні справи його цікавили і він у багатьох проєктах чи задумах творив, будував, здійснював. Робив він це з великою посвятою і самопожертвою. Не шкодував ні часу, ні здоров'я, ні грошей. У нього на першому місці було спільне і громадське добро.

З великою вдячністю згадую його участь у відзначеннях Тисячоліття Хрещення України. Був я генеральним секретарем тих урочистостей і часто мав контакти, обговорення і співдію з д-ром С. Ворохом. Це стосувалося зокрема Гарвардського проєкту. Пригадую, з якою відданістю трудився д-р С. Ворох для цього святого діла, щоб увічнити для наступних поколінь літературну спадщину християнської України. Його зусиль і посвяти для цієї справи не можна й описати. Але не сумніваюсь, що вони записані у Божих книгах на небесах. Коли Степан Ворох з'явився на Божому суді, то не з порожніми руками.

„Ніхто бо з нас не живе для себе самого і ніхто не вмирає для себе самого; бо коли живемо, для Господа живемо, і коли вмираємо, для Господа вмираємо". Ця правда здійснилась у житті Степана Вороха. Він помер для Господа, як і жив для Господа: жив для своєї церкви, для своєї громади, для свого ближнього. Він реалізував євангельську засаду: „Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили". (Мат. 25:40).

Степан Ворох був справді віруючим християнином. Віра і духовні правди глибоко запали в його душу. Віра і любов були мірилом його поступовання. У його житті справдились слова Святого Писання: „Любім один одного, бо любов від Бога, і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога... Не любім словом, ані язиком, лише – ділом і правдою". (1 Ів. 4:7, 18).

В контексті цих правд Божих і в цьому дусі прощаємо ми Степана Вороха. Похорон – це прощання і розлука. І тим самим, похорон викликає смуток і душевний біль. Але, рівночасно, в нас є почування вдячности Господу Богові за цей приклад християнського життя служіння, жертви, посвяти, вірности. І в цьому дусі вдячности молимося за душу покійного Степана Вороха, щоб її прийняв Господь до безсмертного Свого Царства „на місці світлому, на місці квітучому, на місці спокійному, звідки відійшли біль, печаль і зітхання".

Вічна йому пам'ять!

†Михаїл

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

ЗБЕРЕГТИ ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ

Андрій Салюк дарує нам Львів

НЬЮ-ЙОРК. – У неділю, 20 січня, численна публіка у приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка заслухала розповідь президента Благодійного фонду „Збереження історико-архітектурних фондів міста Львова" Андрія Салюка.

Молодий львівський активіст, що має за собою, як ми дізналися із слів проф. Анни Процик, участь у славній студентській голодівці у Києві в 1990 році та роки праці у Студентському братстві у Львові, віддався від деякого часу дуже актуальній, але занедбаній справі збереження пам'яток Львова.

В емоційній доповіді А. Салюк представив слухачам сьогоднішній незавидний стан архітектурних пам'яток міста, яке для численних присутніх у залі є близьким і рідним. Вони почули і про давнє приміщення товариства забезпечення „Дністер", пасажі Андріолі та Міколяша, про дерев'яну „Голгофу" на подвір'ї Вірменського собору і актуальну реставрацію каплиці Боїмів. У залі була розвішена велика фотовиставка знищених і уцілілих куточків Львова, яку створили фотомистці М. Тинкалюк, Ю. Шипунов, В. Семен, І. Левин, О. Мазуренко. Ці світлини стали доповненням розповіді А. Салюка. Львів має понад 2000 пам'яток, але більшість з них сьогодні – у стані занедбання. Цікаві були також його спостереження про те, як цей знищений війнами Львів „добивають" своєю неувагою сьогоднішні його мешканці. Дарма, що завдяки своїм унікальним будовам та пам'яткам Львів внесено до списку Світової спадщини ЮНЕСКО, сама громадськість не багато, за словами А. Салюка, зробила для віднови та охорони пам'яток. Лише тепер, коли декілька ентузіястів зібралися у Благодійному фонді збереження пам'яток, справа рушила з місця.

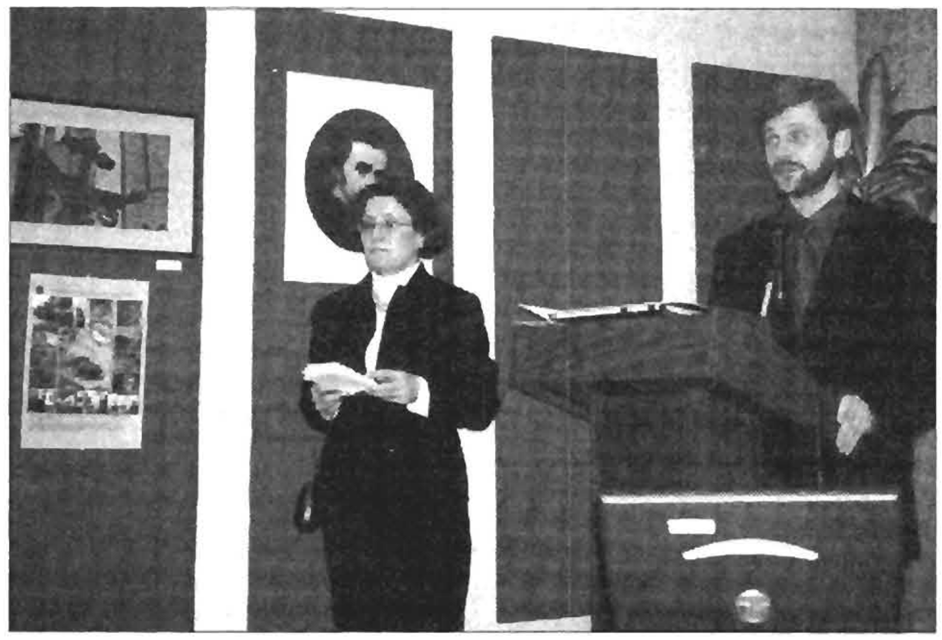
А. Салюк розповів слухачам про благодійний авкціон картин на віднову архітектурних скарбів Львова, про фотовиставку під кличем „Львів – руйнація духу, або місто, яке не хочемо помічати", про акцію залучення мешканців до участи у реставрації старовинних ікон та, вкінці, про вдалу і повну надії на молоде покоління акцію під кличем: „Я знаю Львів. Запитай мене, будь-ласка!". Цей задум був втілений у часі візити Папи Івана Павла II до Львова. В ньому діти і молодь у відповідних спортових одягах були готові демонструвати гостям міські пам'ятки. До цього вони ретельно вивчали ті пам'ятки самі.

Найновіший задум фонду – це віднова і збереження парків, зокрема Стрийського. Плянується включення львів'ян в акцію відновлення і збереження парків для них самих і для гостей. До давніх мешканців Львова було звернуте привітання, яке передав міський голова Василь Куйбіда.

Із кожного слова молодого ентузіяста віднови Львова можна було відчути його особливу любов до цього міста, його історії, мистецьких скарбів та до його особливого чару. Коли ми слухали розповідь А. Салюка, мимоволі приходив на думку такий зворушливий, але який близький усім львів'янам есей покійного мистця Любарта Ліщинського, що п'ять років тому був уміщений на сторінках нашої „Свободи" під промовистим заголовком: „Я дарую тобі Львів!". А. Салюк дарував нам усім, що були на його доповіді в Нью-Йорку, а відтак і тим, що слухали його у Філядельфії чи в Чикаґо, ще раз „наш Львів".

Чи ми допоможемо йому та групі молодих ентузіястів затримати цей Львів – вічне місто краси та історії – залежить тепер від нас усіх.

О. Кузьмович

Анна Процик та Андрій Салюк на зустрічі в НТШ.

Різдвяний концерт хору „Веснівка"

ТОРОНТО. – 13 січня концерт хору „Веснівка" зібрав переповнену залю у церкві „Humbercres United Church", що вміщує 600 осіб. Хор „Веснівка", що його заснувала в 1965 році Квітка Зорич-Кондрацька, яка і є його незмінною диригенткою протягом 37 років, втішається симпатією публіки, що любить вмілий хоровий спів. У цьогорічному різдвяному концерті хору брав участь чоловічий камерний хор під супровід камерної оркестри та фортепіяно супровід Олі Цінкевич.Програма концерту складалася з творів М. Лисенка, Я. Яциневича, К. Стеценка, О. Кошиця, А. Гнатишина, М. Колесси, А. Авдієвського, Л. Кузьменко, Я. Полянського, Л. Дичко й ін. Останній спів програми – „Бог Предвічний" – два хори проспівали разом з публікою.

Квітка Зорич-Кондрацька запляновувала на сезон 2001-2002 років серію концертів на музику українських композиторів.

Перший із цієї серії – концерт на вшанування диригента й композитора Зенона Лавришина – вже відбувся 28 жовтня минулого року, а наступний має відбутися 21 квітня нинішнього. У ньому візьмуть участь відомі піяністи Люба Жук та Іриней Жук. Серія концертів хору „Веснівка" спонзорована канадськими спонзорами, зокрема – „Canada Council for the Arts".

Світлана Кузьменко

30-ліття Квартету ім. М. Леонтовича

НЬЮ-ЙОРК. – В неділю, 27 січня, в атмосфері творчого піднесення Квартет ім. М. Леонтовича відсвяткував 30-ліття своєї діяльности на престижній естраді – у Вайль-залі в Карнеґі Гол. Тридцять літ – це дуже довгий час, особливо в невідрадних обставинах переїзду ансамблю до США, де члени-виконавці мешкали у трьох різних стейтах. В тому часі зайшли також зміни персоналу. Тепер до ансамблю входять Олег і Петро Криси – скрипаки, Борис Девятов – альтист, та єдиний член-засновник Володимир Пантелеєв – челіст.

Незважаючи на складні аспекти особливого життя ансамблю, вони продовжують виступати не тільки в Америці, але й беруть участь в концертах на інших континентах, і то з великим успіхом. Щодо репертуару, то в останні роки пересунено акцент з клясичного на романтичний період.

Програму ювілейного концерту складали славні твори слов'янських композиторів Дворжака, Сильвестрова і Чайковського, які своїм духом і творчістю сильно пов'язані з Західньою Европою. Про Дворжака кажуть, що він немов творить синтезу музики Бетговена і Брамса. Чайковського характеризують як спізненого німецького романтика, а Сильвестрова можна назвати епігоном Веберна Айвза та Кейджа.

Концерт почався популярним „американським" квартетом Дворжака, що був написаний протягом декількох тижнів 1893 року під час вакацій композитора у Спілвілі, Айова. Мимо свого народного духу, музика твору цвіте безнастанним ентузіязмом, виповнена імпульсивним змістом, а скорі ритми і танцювальна жвавість робить цей твір популярним.

Петро Криса, що грав першу скрипку, на початку мав проблеми з інструментом, але по усуненні хиби музиканти грали твір зі свіжою енерґією та елеґантністю.

Квартет ч. 1 Сильвестрова створений 1974 року. Музика 18-хвилинного твору звучить діятонічно, хоч подекуди записана модерним письмом, з обмеженими засобами, у мінімалістичному стилі. Коли старша публіка була захоплена Дворжаком, то Сильвестрова ентузіястично оплескувало радше молодше покоління слухачів. Вони – прихильники авангардної музики, яку ансамбль як з технічного, так і з інтерпреційного боку відіграв знаменито. Тут варто пригадати, що Сильвестрову присуджено Державну премію України ім. Т. Шевченка в 1995 році за Квартет ч. 1, кантату для мішаного хору, а капеля, з 1977 року, та 5-ту Симфонію з 1980 року.

Квартет Чайковського написаний сто років раніше, в 1874 році. Перед написанням 2-го квартету Чайковський кілька років відпочивав у мальовничих місцевостях України. Композитор навіть наголошує факт, що завдяки прекрасним описам Гоголя України йому вдалося написати таку гарну музику. Квартет Чайковського звучав у вершинному виконанні. Досконале відчуття змісту, прецизно відіграні технічні деталі, зі знаменитим підходом до аґоґії темпу, надали живих кольорів цій експресивній музиці. Заанґажованість у грі всіх виконавців була така інтенсивна, що заворожила публіку, яка незчулася, коли прозвучали останні акорди 35-хвилинного твору.

Бурхливими оплесками та окликами „браво!" слухачі домоглися наддатку. Квартет чудово відіграв віртуозне Скерцо з 3-го Квартету Шостаковича.

Богдан Марків

Природа „Верховини"

На пропозицію Романа Ричка, який зберігав у своєму архіві твір Василя Барки – цю своєрідну оду природі „Верховини" – даємо можливість нашим читачам насолодитися високим змістом письменницького роздуму. При цьому, певна річ, залишаємо незміненою мову оригіналу.

I

Староукраїнські села часто з'являли взірцевий приклад – як природа кругами свого багатства, від ближчих до дальших вимірів, докладно оточує місцеву спільноту хліборобів. Як різноманітно і зручно для побуту розкладено частини її довкружної сфери, повної мальовничих змін її життя: двори з тополями біля брам, з квітниками коло вікон; сади і гаї, левади і береги озерні чи річкові; майдани з храмами, вигони, толоки і пологи, поля і обологи, степи з могилами, ліси та невеличкі гори, шляхи з вербами обабіч, вітряки на недалеких горбах. Навіть склепіння самої світобудови, на краях нив, ніби приналежить до села.

Думалося: побудова всієї сфери природної, з її різними обкругами – передбачена споконвіку для мирного прожиття і праці хліборобської громади села, як найтривалішої, можливо, за тисячі років, форми співжиття в родючих степах.

Розгладжено їх простір рукою Сотворителя, мов обрус, тканий всією квітністю; примірено і викроєно їх строї найповідніше до сільської збірноти, над якою заіскрились від сонячного огню хрести церков і золоті зірки на банях, символах палахких променів на світильникові Духа святого: скрізь на нашій Україні.

Коли знайдеться де в світах довкружний викрій краєвиду – при селищах, що нагадує розмірність і добровпорядження природи нашого споконвічного села, тоді горнеться серце до того місця і радіє на нього, згадкою пов'язуючи з ним окрасність і спорядок сільського затишку: в його мірних близинах і величних віддалях. В такій прикметності, здаля нагадуючи кубанські станиці, наприклад, Київську або Ільську, що зіходять на згір'я в північному схилі Кавказу, – відкривається оселя „Верховина"; нагадуючи також і карпатські села для наших західніх земляків.

На горах довкруг „Верховини" можна стежити найгарніші переміни в станах природи: за кожної доби року. Для нас, горожан, чи, як звуть американці, „кліф двеллерс" („мешканці скель"), радість приносить кожна подробиця в весінньому пробудженні природи і вся поступова обнова її вигляду – в літній час.

II

Близкість до природи відроджує нас самих: повівами глибоких настроїв та думками, що викликають її життьова велич і краса, скарбність вражень і неозора злагода явищ, а особливо її глибинний „характер". В енциклопедичному творі Олександра Гумбольдта „Космос" читаємо вислів, що природа, це – „імперія свободи" („Райх").

Свободи? Чи не терпить природа своєї обмеженості і грізних границь, або нужди і лютости із хижих стихій серед свого „Райху"?

Де ж її сфера свободи і в чому її вияви, повчальні для нас?

Про один із них пречудову лекцію подав геній Миколи Гоголя. Одного разу, проходячи парк, мимо садівника, коли той копав ямки на геометрично розміщених рівних лініях, Гоголь спитав, для чого ямки? Взнавши, що – для нових дерев, він сказав: зовсім не в такому порядку треба їх садити. На запитання садівника про порядок належний, він набрав у жменю камінців і підкинув їх високо вгору. Розлетілися і попадали в різних місцях, з гарною природною вільністю, означивши порядок для нових дерев парку. Звичайно, тут найпростіший відзнак нескутности, безконечної різноманітности і загадкової „винахідливости" в життєвій свободі природного світу, де ні одне дерево і ні одна галузка, навіть жоден листок не повторюється в точній копії ні разу, – скрізь справді панує творча свобода з невстежною змінністю станів, узорів, подробиць.

Природа, це – невичерпна змістом, тепер, на жаль, здебільшого забута і зневажена книга творчости, де все, що читаємо, лікує нас від впливу шаблонів тоталістичного насильства, як і від тиранії моди, штучно підтримуваної заради прибутків. Чи не вступає кожна цивілізація, що відірвалася від здорових норм природного життя, – вже в „вавилонічну" фазу свого самоспотворення: перед катастрофою в зударах з новими хвилями історичного розвитку, дикими і часом руїнницькими, навіть жахливо варварськими, але закоріненими в здорових грунтах природної витальності, як було з германцями супроти римлян?

Але навіть тепер ще рано говорити про „занепад Заходу", в стилі Шпенґлера, який виявився в надто поспішливих віщунах. На нашу думку, атлантійський Захід має невичерпні можливості нового ренесансу – в джерелах своєї християнської віднови.

III

Ми, мешканці міста, втрачаємо безпосереднє відчуття природи, що здебільшого мають селяни. Але діти скрізь живуть з ним: воно заповнює їх малюнки і при всій, часом навіть потворній неправильності форм, надає їм невиразимого чару – того, який потрібен для творчости генія в кожному мистецтві.

Як і сама природа, „люба, щира", – за висловом раннього Тичини, – дитячий малюнок вражає нас вільністю творення і безпосередністю в виявах настроїв, наближаючись до янгольської чистосердности: для того, в чому криється найбільша і найсправжніша краса – духовна, і що становить собою також найсуттєвішу з усіх чисто сторін справжнього мистецтва.

В духовній красі покладену найглибшу таємницю вічного мистецтва, і ніякі окраси чи перестрої з тисячами зверхмодерних „ізмів", супроводжуваних фанфарами розголосу і хмарами гіпнотичних запевнень, як також ніякі віртуозності у віддачі виглядів фізикального космосу з його ґрандіозністю, не замінять цієї таємниці.

Але для виразу духовної краси, що має в собі одночасно і саму найглибшу правду і добро, повинна, без фальшивих умовностей, цілком вільно, через розкуту в дограничній щирості і розвиноту в сміливому прагненні обдарованість митця, – виявитись повинна сама істота богоподібности людини.

Прикметність її первотворного образу, відроджувана супроти потворности з гріхів, знайдеться як віддзеркалля в творі – через натхнення; висвітлиться хоч почасти, хоч якоюсь поривною іскрою з перводарованого полум'я, якраз в драматичній боротьбі для віднови того образу, принаймні його частинами, через кожен сюжет.

Без того ніяка схожість на натуру, технічна виштукуваність і козирна модність маніри в новаторствах і вражаюча винахідливість для ефектів не врятують твору для довгочасного життя: блиснувши, погасне!

Але шедеври, приналежні до згаданого першоджерела, живуть непогасимим паланням барв, навіть як фантасмагорійно змінені до невпізнання відбитки краєвиду, чи навіть образи, створені самою уявою.

Також незграбний і нібито потворний лініями, веденими нашвидку, дитячий малюнок освітлиться святою згадкою втраченого раю. Мікельанджельо, один з найвищих геніїв вселюдського мистецтва, починав кожну працю свою палкою молитвою.

Всі справді вершинні твори мистецтва – твори віруючих; певно, в кожного мистця тут була своя стежка: з падіннями в сумнівах, внутрішньою боротьбою і сходженнями на вічних ступенях.

IV

Прикрашена найвеличнішою романтикою вершин і всіми палітрами лугів, природа тільки тоді дістає свій вінець, коли – олюднена; коли і діти можуть втішатися безперервною казкою її проживання. Тоді повна книга її краси єднається з творчими зусиллями людей.

Якщо милість людського життя обкинула її круги, тоді в повноті – вся благословенність її.

Люди, волею Вседержителя, поставлені до діяльної участи в Його створеному світі.

Це було в кожному хуторці, хоч – ніби затеряному в степах. Це скрізь; це і в тутешній оселі: чудовими сторінками книга олюдненої природи відкривається навкруги.

Знов звикати до бачення її змісту: в священності життя кожної квітучої ростинки, видної в повній дорогоцінності – тільки на цілком реальному фоні смертної нічогости, супроти якої створено все, що існує. Можливо, процвіт рослинности чудесними, ніби нетутешніми барвами життя – дає змогу уявити чистоту невидимої сфери в її духовній дійсності.

При березі озера і коло численних доріжок в лісі – багато фіялок: здається, хочуть бути непримітними; їх колір ніби виспівується, хоч тихо, з притіненої трави. Їх скромність і задума, свіжість і мрійний тон серед тишини нагадують про літа юности, пробуджуючи жаль і також примирість, що цілющою хвилею проходить на серці.

Жаріють п'ятипелюстниками суниці. Незабудки стали в дрібних зірчинних збірках. Поблизу, під рукою сонця випростовуються, при корі кленів, ясноколірні листки. Дикий хащинець обвивається навкруг молодого берестка – мов басовою струнністю біжить вгору.

Дужі бори ждуть: на похилих ділянках, рівно вистелених посохлою чатиною; серед них яскравиться жовтозеленастими візерунками папороть. А через уступи каменів – мов на тересках, потоки, поспішаючи, переливають все далі вниз свої розбиті зеркальця, повні чорнозеленої тінности і відблисків.

Поряд, на дні старих, висохлих річищ, дрозди розгрібають старий лист, шукаючи поживи. З-під продовгастого каменя, зі свого сховку, виходить чіпманк; постоїть, послухає: німо! тоді вибирається вгору, на тонких стовбурцях, і споживає свіжі брості.

Тут книга рослинности – безпровинна: книга праведного існування, благодатности живої і прекрасної; книга творча: в тихому обквіті; нагадує нам про найвищу свободу, без якої всякі інші вольності втрачають вартість і обертаються в рабство: про найдоступнішу і найтяжче здобувану свободу, що відкриває дороги в духовну вічність, – про свободу від гріха.

Тут сторінки в книзі природи, як „імперії свободи", **перегортає час, проходячи при вікнах і доріжках оселі.**

Біля озера на „Верховині".

Усе чекало невимовних слів

На запрошення випускника нашої семінарії, нині студента Київської духовної академії Віталія Клоса, уродженця села Старого Збаража, липневого ранку я вирушив автобусом до Збаража – прадавнього міста Волині.

Шлях до Старого Збаража провадив через Залужжя, заховане серед мальовничих гір у неширокій долині, якою несе свої розбурхані дощами води каламутна Гнізна. Над річкою чепурні будиночки Залужжя потопали в садах. В середині Залужжя – новий храм Преображення Господнього українських католиків, а недалеко з порожніми вікнами – римо-католицький костел св. Войц[ха. Його вигляд – візитна картка „реального соціялізму" хрущовсько-брежнєвської доби, коли храми використовували як склади, крамниці, майстерні.

Йду довгою вулицею, що простелилась у підніжжі гори Веселої, до хати Віталія Клоса. Хата невеличка, з верандою. Першою мене зустрічає бабуся Віталія – Розалія Клос. Їй 79 років. Багатолітня вдова, вона всю свою молодість, усе життя, віддала колгоспній праці. Має пенсію в 49 гривень (близько 10 дол.). На її поклик виходить батько Віталія – Володимир, нині безробітний, бо завод „Квантор" в Збаражі не працює, а його дружина Ганна разом з безробітними Збаражчини поїхала на заробітки до Італії.

З відчинених дверей виходить юнак.

– А це хто? – запитую. І дізнаюся, що, опріч Віталія, ще є молодший син – Роман, студент Бережанського агротехнічного інституту. Саме він став мені не тільки незамінним помічником в моїх подорожах у Збаражі, а й щирим другом.

У бабусі Розалії є ще два внуки – сини доньки Ірини Кіт – оо. Петро і Ігор, також випускники семінарії.

Віталій відразу пропонує мені вирушити у подорож до міста. Недільного надвечір'я вирушаємо з ним на гору Веселу (Вселенську), яка височить за їхньою садибою. Обходимо вершину, оглядаємо краєвиди, які чарують своєю неповторністю. З вершини Веселої Тернопіль, як на долоні, а внизу, на півночі, величезний кар'єр.

– Коли рвуть камінь на цій історичній горі, – розповідає Роман Клос, – тремтить від вибухів не тільки наша хата, а й моя душа... Гору Веселу перетворено на каменеломню, в який гине не тільки наша природа, а й наша історія.

Слухаю розповіді Романа про археологічні знахідки на горі і роблю висновок, що вона скарбниця – нашої історії. На цій горі був колись православний монастир, тому й називають її ще й Монастирською, а за переказами тут стояв намет Богдана Хмельницького під час облоги Збаразької фортеці 1649 року. Закріпилась за нею назва Весела, бо в недалекому минулому ходили сюди хлопці і дівчата танцювати.

У серпні я знову в – Збаражі. Поспішаю оглянути всі його пам'ятки. Вулиця Михайла Грушевського веде мене до старого міста. Підходжу до кладовища, перед яким у бронзі застиг юнак – український патріот, замучений московськими катами. Напис глибоко западає в душу: „Живе лише той, хто не жив для себе, хто для других виборює життя. Ми боролись, щоб перемогти і загинули, щоб вічно жити".

Йду до ще одного пам'ятника легендарному Климові Савуру. Бронзове погруддя на мармуровому п'єдесталі з написом „Дмитро Клячківський, 1911–1945". Він народився в Збаражі, керував УПА на нашому Поліссі, де й загинув. Автор пам'ятника – скульптор Володимир Мельник з Тернополя.

Збараж стоїть на підземних ходах, тому площа у центрі має заглибини. Поруч – храм Успіння Пресвятої Богородиці, який використовувався як краєзнавчий музей, в монастирському будинку був палац піонерів. Нині тут Тернопільська духовна семінарія св. Кирила і Методія, де навчається 80 майбутніх пастирів УПЦ Київського Патріярхату.

Храм Успіння Божої Матері у Збаражі (1758 р.).

Відомий в історії Збаразький замок (1626–1631 рр.) зустрічає нас тишею, яку криком порушують гуси, що пасуться біля палацу. До мене приєднався Роман Клос. Замок вже багато років реставрують, але кінця тим роботам не видно. В палаці, який дуже поруйнувала Перша світова війна, з 1994 року розміщено музей.

Виставку давніх ікон Збаражчини оглядаємо найдовше. Фактично їх дві – на першому й другому поверсі. На першому – ікони великого розміру, зверху, в основному, невеликі за розміром, що перебували в приватних збірках. Вражає своїми розмірами ор\ан, виготовлений на фабриці Рудольфа Гаса у Львові.

Від замку прямуємо до монастиря св. Онуфрія на Чернечій горі. Його спалили разом зі старим замком ординці у 1589 році. 1600 року вибудувано на місці обителі храм Преображення Господнього. Наша зустріч з настоятелем храму о. Михайлом Найком перетворилась на цікаву наукову дискусію.

Напроти замковища видніє Бабина гора, де за переказами стояла церква, яку проковтнула земля разом з вірними.

– За переказами, – розповідає Романко, – між замковищем і Бабиною горою через Гнізну був шкіряний міст, а оті камені, розсіяні по горі, що нагадують людські обличчя – то скам'янілі татари...

Зі замкової гори навкруги простелились неповторні своєю чарівністю краєвиди. Лише тут, біля хреста-пам'ятника, відчуваєш радість життя і гордість за наших предків, що вміли не тільки бачити, а й творити красу на землі.

Володимир Рожко,
історик-архівіст, м. Луцьк

У гостинній родині Клосів: сидить Розалія Клос, стоять (зліва) Ірина Кіт, Володимир Рожко, Віталій і Роман Клоси.

У Тернопільському архіві зустрілися (зліва) Володимир Рожко, директор архіву Богдан Хаварівський і Віталій Клос.

СПОРТ

Гімнастика

У Сан-Франциско, США, 3 лютого закінчився 9-ий щорічний міжнародний турнір з художньої гімнастики, в якому взяли участь спортсменки Росії, України, Німеччини, Франції, Казахстану, Киргизії і США. Перемогла у змаганнях українка Олена Дзюбчук, яка має срібну нагороду чемпіонату світу 2001 року. На другому місці – Ірина Коростельова зі США, на третьому – Флоренц Мейнар (Франція). Турнір був організований відомою в США спортивною школою „Щерба спорт-центр", яку очолюють подружжя Ігор і Світлана Щерба, які входили до складу збірної СССР в 80-ті роки. Нагороди вручив довічний президент Міжнародної федерації гімнастики Юрій Титов.

8 лютого – відкриття XIX зимової Олімпіяди-2002

Столиця Олімпіяди

Впродовж лютого увага світу буде зосереджена на подіях XIX зимових Олімпійських ігор у Салт Лейк Ситі. Місто в штаті Юта вже зустрічає гостей. Щоправда, усім не вистачить місця в невеликому Салт Лейк Ситі.

Це місто засноване ледве 150 років тому і ще не набуло значних розмірів. Тепер тут проживає 150 тисяч мешканців. У самому місті підготовлено 6 тисяч готельних покоїв, але оселяться в них ті, хто замовив житло ще півроку тому. Інші житимуть в мотелях околиць, а також в сусідньому штаті Вайомінг.

Самі ігри теж проходитимуть не лише у Салт Лейк Ситі, а й у сусідніх містечках Парк Ситі, Прово, Гебер Ситі і Огдені. Заходи безпеки будуть найсуворішими за всю історію Олімпіяд.

До послуг гостей – 327 ресторанів і три десятки пивних барів міста. Але пиво там подаватимуть тільки безалькогольне. У місті проживають мормони, церква яких суворо пильнує за способом життя своїх членів, тому тут не п'ють навіть кави та чаю. І звісно, не палять. Щоправда, у місті є клюби, членам яких за чималу плату подають пиво, але так діється далеко не в кожному клюбі, а вже про цигарки й мови немає – за паління на бальконі готелю передбачено 150 долярів кари. Зате мешканці міста живуть довго і не хворіють.

Довкола міста – мальовничі околиці, зокрема Велике Солоне озеро, яке приваблює силу-силенну перелітних птахів. На схилах гір – найкращі у США місця для лещетарства.

На Соборній площі височить найбільший у світі мормонський храм з досконалим органом і чарівним хором. Є тут також великий плянетарій і антропологічно-історичний музей.

Деякі споруди і краєвиди Салт Лейк Ситі ми показали у попередніх числах „Свободи". З наступного числа ми систематично інформуватимемо читачів про події Олімпіяди.

Гокей

Національна збірна України в рамках підготування до олімпійського кваліфікаційного турніру, поступилася 5 лютого в товариській грі в США, команді Німеччини з рахунком 1:3.

У першому періоді німці мали перевагу, але надалі гра вирівнялася. Хоч загалом матч проходив з перевагою німецької збірної, яка, крім трьох закинутих шайб, двічі влучала у стійку. Відзначимо, що перед початком Олімпіяди, українська команда має намір повести ще одну товариську гру проти австрійців, яка запланована на 6 лютого.

Перша гра на Олімпійському турнірі в українців 10 лютого – проти збірної Білорусі. Крім білорусів, в цій групі грають команди Швайцарії та Франції. Щоб потрапити в фінальну вісімку, на попередньому етапі підопічним тренера Анатолія Богданова потрібно виграти ігри в цій групі.

Стосовно ж суперників українців – німців, то наставник олімпійської збірної цієї країни Ганс Цах оголосив про те, що гравцям заборонено вживати пиво і взагалі будь-які спиртні напої. Мало того, не можна пити також безалькогольну колу. Заборона діятиме до закінчення першої гри попереднього турніру проти збірної Словаччини.

Ручний м'яч

Чоловіча збірна України на чемпіонаті Европи, який 3 лютого закінчився в Швеції, зайняла 11-те місце. В останній грі першости українці перемогли команду Словаччини з рахунком 34:29. Чемпіоном стала команда Швеції, яка в фіналі перемогла збірну Німеччини з рахунком 33:31. Третє місце посіла збірна Данії.

„Наш спорт" – про Олімпіяду

До „Свободи" надійшло перше у нинішньому році і 38-ме від заснування число часопису „Наш спорт", який видає Українське спортово-виховне товариство „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж. Значну увагу в часописі приділено XIX Олімпіяді, містові її проведення – Салт Лейк Сити, українській делегації на ігри.

Оксана Вацеба з Національного університету фізичного виховання і спорту України розповіла про участь у міжнародній академії в грецькому місті Олімпії, а М. Мартинюк з Львівського інституту фізичної культури поділився відомостями про творення української спортової термінології. Інші публікації розповідають про допомогу Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК) спортові в Україні, новини з діяльности УСЦАК, „Чорноморської Січі", спортового товариства „Тризуб", участь українців в американському спорті.

Часопис інформує, що у березні вийде з друку нова книжка „УСЦАК і спорт в Україні", попередні замовлення на яку (ціна ще не визначена) можна надсилати до „Чорноморської Січі" – 680 Sandford Ave., Newark, NJ 07106.

Л.Х.

Міст - це завжди надійно!
МІСТ MEEST
Грошові перекази в Україну
та по цілому світі
за декілька хвилин.
MoneyGram
International Money Transfer
Корпорація МІСТ
вибір тих,
хто добре рахує свої гроші!
зробіть усмішку своїх рідних щасливішою!
Доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата
Надійний сервіс та найкращі ціни - гарантуємо завжди!
найкраща обслуга!
найнижчі ціни!
ПАЧКИ
в Україну, Росію,
країни СНД та по
всій Східній Європі
ПІДБИРАЄМО ПАЧКИ З ДОМУ
Щоденна висилка контейнерів
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення
До ваших послуг більш як 380 агентів по всій Північній Америці
За агентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно
Ми поряд: 1-800-361-7345
Міст - найбільша в світі українська висилкова фірма по висилці грошей та пачок в Україну, країни СНД та Європи

Ділимося сумною вісткою, що 28 грудня 2001 р., на 93-му році життя упокоїлась в Бозі наша найдорожча
МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

бл. п.

АГАФІЯ ДАНИЛІВНА СУПТЕЛЯ

нар. на Запоріжжі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 3 січня 2002 р. в українській православній катедрі св. князя Володимира в Чикаго, Іл., а похорон на цвинтарі Елмвуд Парк, Іл.

У глибокому смутку залишилися:

син	– АНАТОЛІЙ з дружиною ЛАРИСОЮ
донька	– РАЇСА ДОРОШЕНКО з мужем АНАТОЛІЄМ
внуки	– АЛЕКСАНДЕР СУПТЕЛЯ з дружиною ДАНОЮ
	– ПАВЛО СУПТЕЛЯ
	– ПЕТРО ДОРОШЕНКО з дружиною РОКСОЛЯНОЮ
	– АЛЕКСАНДРА СЕРДЮК з мужем МИХАЙЛОМ
правнуки	– НАТАЛКА СЕРДЮК
	– КЛАВДІЯ ДОРОШЕНКО.

Вічна Їй пам'ять!

Сердечно дякуємо всім за молитви, квіти, співчуття та пожертви, які будуть вислані для сиріт в Україні.

КРАЙОВА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ В АМЕРИЦІ
ділиться сумною вісткою, що у вівторок, 5 лютого 2002 р. відійшов у вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР КІКТА

член Крайової Управи ООЛ, колишній голова Фундації Дослідження Лемківщини, довголітній голова 5 Відділу ООЛ в Ірвінґтоні, Н.Дж., член редакційної колеґії журналу „Лемківщина", відданий громадський діяч.

Горем опечаленій дружині пані Володимирі та дітям з родинами складаємо глибокі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

КРАЙОВА УПРАВА ООЛ

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛЕМКІВСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ
повідомляє, що у вівторок, 5 лютого 2002 р. відійшов у вічність член Президії СФУЛО, активний член українських лемківських організацій, відданий громадський діяч, вірний син української землі – Лемківщини

бл. п.

ВОЛОДИМИР КІКТА

нар. в Чертежі, біля Сянока

З відходом Покійного ми втратили людину великого серця та відданого суспільно-громадського діяча.

Шановній дружині Покійного, пані Володимирі, доні і синові з родинами складаємо щирі співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СФУЛО

В 40-ий ДЕНЬ ВІД СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього

бл. п.

д-ра СТЕПАНА ВОРОХА

заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відправлятися
11 лютого 2002 р. в церквах:

св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н.Дж.;
св. Миколая, Філядельфія, Па.;
св. Йосафата, Трентон, Н.Дж.;
свв. Володимира і Ольги, Чикаго, Іл. – 9 лютого 2002 р.;
катедра св. Юра, Львів, Україна;
катедра св. Володимира Великого, Париж, Франція.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина	– ОКСАНА
сини	– БОГДАР з дружиною МАРТОЮ
	– СВЯТОСЛАВ з дружиною ЛЮБОЮ
	– РОМАН з дружиною ОКСАНОЮ
донька	– РОСАННА
внуки	– ЛЯРИСА, АДРІЯН, ХРИСТЯ, ЮРІЙ, МИРОСЛАВ, МАРКО, УЛЯНА, ПЕТРО, ПАВЛО, ТАРАС, АНДРІЙ і ХРИСТІЯН
правнуки	– ТРОЙ, РАЙЛІ, ЕМЕЛІ
брат	– ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЄЮ

та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

КОМІТЕТ ВИДАВНИЦТВА „ЛІТОПИС УПА"
ділиться сумною вісткою з членством, друзями по зброї, та українською громадою, що 1 лютого 2002 р., проживши 82 роки, відійшов у вічність

бл. п.

БОГДАН ЯНЬО-КРУК
„МЕЛОДІЯ"

колишній обласний референт формації УЧХ на терені Перемищини, згодом – надрайоновий референт Служби Здоров'я (УЧХ) на Лемківщині, член Видавничого Комітету та Редакційної Колеґії „Літопису УПА" на еміграції, визначний політичний діяч.

Вічна Йому пам'ять!

Дружині й родині Покійного, щирі співчуття складає
ПРЕЗИДІЯ і ЧЛЕНСТВО ВИДАВНИЧОГО КОМІТЕТУ „ЛІТОПИСУ УПА"

З глибоким жалем і смутком повідомляємо всіх членів Товариства Вояків УПА в ЗСА і всю українську громаду, що в п'ятницю, 1 лютого 2002 р. відійшов від нас у вічність

сл. п.

д-р БОГДАН КРУК
„МЕЛЬОДІЯ", „ЯНЬО"

заступник голови Світового Братства Вояків УПА, голова Товариського Суду Г.У. Товариства Вояків УПА в ЗСА, визначний науковий і суспільно-громадський діяч.

ПАРАСТАС відбувся в понеділок, 4 лютого 2002 р. у Воррен, Миш.
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і похоронні відправи відбулися у вівторок, 5 лютого 2002 р.
ПОХОРОН в четвер, 7 лютого 2002 р. з похоронного заведення Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині Покійного Друга, дочці, синам і родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА Т-ва ВОЯКІВ УПА
ім. ген.-хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки в ЗСА

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 8 лютого 2001 р. упокоївся в Бозі на 73-му році життя наш найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

св. п. СТЕПАН ХЕМИЧ

співзасновник і президент ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА та ініціятор програми українознавства в Гарвардському Університеті.

Щиро дякуємо усім, які були з нами на відправах в похоронному заведенні, на похоронній Службі Божій, на цвинтарі і на тризні. Ми вдячні всім приятелям і товаришкам дружини Покійного, Марії, за теплі слова розради, за велику увагу і за участь у всіх похоронних відправах.

Сердечна подяка професорам з Гарвардського Університету: Романові Шпорлюкові, Михайлові Флаєрові, Григорієві Грабовичеві та Ігореві Шевченкові за те, що незважаючи на свої обов'язки, приїхали, щоб бути з нами під час похоронних відправ.

Дуже дякуємо і тим, що були з нами думками, висловлювали свої співчуття писемно, надіслали квіти, пожертвували на Служби Божі та вшанували пам'ять нашого дорогого мужа й батька датками на добродійні цілі.

Складаємо подяку парохові УКЦ св. Юра в Нью-Йорку, о. Лаврентієві Лавринюкові за відправлення Парастасу і Божественної Літургії, та за добре слово про Покійного. При цій нагоді також складаємо нашу подяку п. Ані Бачинській за спів під час Служби Божої, який додав урочистости до похоронних відправ. Також дякуємо о. Богданові Панчакові за відправлення Літургії в пам'ять Покійного.

Рівнож сердечно дякуємо д-рові Григорієві Грабовичеві, проф. катедри української літератури ім. Д. Чижевського в Гарварді, проф. Мирославові Лабуньці, ред. Миколі Галіву, д-рові Володимирові Стойкові та мгр Іванові Кобасі, за зворушливі прощальні слова під час Панахиди, а д-рові Романові Процикові, директорові Фонду Катедр Українознавства та д-рові Франкові Сисинові, директорові Центру Досліджень Історії України ім. П. Яцика в Торонто, за глибоко змістовні слова на тризні. Наша спеціяльна подяка д-рові Романові Процикові за його велику увагу до нас та за полагодження багатьох справ, які ми не були в силі самі зробити.

Не маємо змоги вичислити всіх осіб, які прислали свої співчуття, чи телефонували до нас, щоб розрадити нас у нашому горі, але всім їм ми безмежно вдячні за їхню увагу до нас. Надіслали нам співчуття: Геннадій Боряк (Державний Комітет Архівів України), проф. Леонід Рудницький (Український Вільний Університет), співробітники і працівники Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, проф. Роман Шпорлюк (директор Українського Наукового Інституту і професор катедри української історії ім. М. Грушевського в Гарварді), д-р Зенон Когут (Канадський Інститут Українських Студій) Роберт ДеЛосса (Американська Асоціяція Україністів), професори Наталія Пилипюк і Олег Ільницький (Альбертський Університет), проф. Максим Тарнавський (Торонтський Університет), д-р Микола Жулинський (Міжнародна Асоціяція Україністів) та о. д-р Борис Ґудзяк (Львівська Богословська Академія), а також Дирекція Кредитівки „Самопоміч" в Нью-Йорку. В пресі появилися такі статті: „Обіжний Листок Фонду Катедр Українознавства" (ч. 165, весна 2001 р. був присвячений пам'яті св. п. Степана Хемича; там зібрано статті д-ра Романа Процика, проф. Романа Шпорлюка, проф. Омеляна Пріцака та поміщено співчуття від д-р Ніля Руденштайна, президента Гарвардського Університету, академіка Миколи Жулинського і академіка Ярослава Ісаєвича), проф. Мирослав Лабунька написав статті до „Америки", „Свободи", і „Національної Трибуни", проф. Григорій Грабович помістив статтю в „Свободі", мгр Іван Кобаса подав статтю до „Національної Трибуни", а також появилися статті в журналі „Патріярхат" (ред. Микола Галів), „North Port Sun Herald" (Атанас Кобрин), „The Ukrainian Weekly" та „Архіви України" (Київ). На інтернеті Український Науковий Інститут в Гарварді подав дві інформації присвячені св. п. Степанові Хемичеві: „In Memoriam" і „Remembering Stephan Chemych, a Eulogy". Всім вище згаданим дописувачам наша щира подяка!

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО:

	2,000 дол.	С. і В. Сливоцькі;
по	1,000	Т. і О. Вірсти, Я. і О. Дужі, д-р Р. і Л. Процики;
по	500	д-р А. Процик, проф. І. Шевченко, М. Хемич'
по	300	А. і А. Геврики, д-р П. Кеннеді Ґримстед, А. Лазарів;
по	250	Б. і О. Кузишини, А. Хабурський і Р. Хемич-Хабурська, О. і З. Хабурські, А. і К. Хемичі;
по	200	І. і Х. Морози, проф. В. і М. Стойки, Л. Юхименко;
	150	І. Струтинський;
по	100	А. Балюта, В.М. Бачинська, Е. і М. Бориси, М. і Л. Галіви, Л. і Г. Голубці, А. і В. Данилишини, д-р О. Данко, Б. Дейчаківський, В. Дейчаківська, д-р М. і Н. Дейчаківські, О. Дзядів, Л. Чорній-Заславець, О. Іваськів, Е. і Е. Івашківи, Д. і С. Косовичі, О. і О. Кузишини, І. Лабунька, Н. Мигаль, д-р Я. і Н. Мігайчуки, д-р Т. Нарі і Т. Гутник-Нарі, С. і С. Павліви, В. і А. Пилипюки, Г. Поритко, О. і А. Пришляки, д-р М. і Л. Прокопи, В. Процик, М. і І. Руснаки, Г. Снайдер і М. Процик, 3-ій курінь Уладу Старших Пластунів „Лісові Чорти", Д. Чехович, д-р А. і Д. Якубовичі;
по	75	А. і К. Кобрини, Б. Контіччіо і Г. Тарнавська-Контіччіо;
	60	д-р І. і Д. Витвицькі;
	55	В. і М. Ворохи;
по	50	А. Борис, М. Гнатишин, К. Гук, М. Джулинська, М. Кузишин, Я. і І. Куровицькі, Е. Кухар, І. Мороз, О. і Н. Німиловичі, М. Пасічник, Т. і І. Петщі, М. Поритко, Л. Процик, А. Розен, А. Ромах , Ф. Савецький з родиною, В. і Б. Слижі, О. і М. Слупчинські, А. і Л. Стецики, П. Сусь, Н. Титла, Н. Ходновський, Г. Ціґаш, М. і Д. Якубовичі;
	40	М. Лавро;
по	30	д-р М. Кей, В. Корнага;
по	25	Д. і Л. Більовщуки, А. і М. Гапії, К. і М. Класс, І. Кобаса, Р. Комарницький, проф. М. Лабунька, В. і С. Олійники, Г. і М. Походжаї, Н. Самокіш, М. і Л. Фурди, А. Юзенів;
	20	Г. Панчак;
	10	В. Сивенький.

НА ОРГАНІЗАЦІЮ „АМЕРИКАНЦІ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ":

200 дол. Б. Ольшанівська.

НА „НАЦІОНАЛЬНУ ТРИБУНУ":

25 дол. І. Кобаса.

ВІНКИ, АБО КОШИКИ КВІТІВ ПРИСЛАЛИ:

І. і Х. Морози з родиною, К. Мороз, І. і М. Стецки, Л. Заславець з родиною, В. і О. Штогрини з родиною, І. Чума з родиною, працівники Відділу Здоров'я міста Нью-Йорк, Фонд Катедр Українознавства, І. і О. Левкови з родиною, О. і З. Хабурські з родиною, А. Іванів з родиною.

НА СЛУЖБИ БОЖІ ДАЛИ:

З. Баран, родина Біликів, В. і К. Воловодюки, д-р С. і В. Ворохи, М. і Л. Галіви, О. і Л. Галіви, М. Гнатишин, Т. Гнатишин, П. Ґной, д-р Ю. і О. Ґної, С. Долинюк, Л. Заславець, М. Зачка, О. Івасів, О. Іваськів, І. і Л. Кобаса, М. і Л. Кобрини, Д. Кравець, Б. і О. Кузишини мол., О. і О. Кузишини, М. Лавро, родина Лещуків, М. Лозинська, родина Пориткiв, родина Стецюків, родина Ю. Микитина, Ю. Микитин, Д. і Л. Мітрінги, О. і Р. Мітрінги, родина Оберишинів, І. Падох, Х. Падох, родина Пориткiв, Ю. і Т. Прятка, І. і С. Сєрант, В. Сливоцький, А. і Х. Сливоцькі, Х. Сливоцька, М. А. Стахів, родина Стецюк, П. Сусь, О. Труш, Д. Чехович, родина Штогринів, родина у Дрогобичі, Львові, Бережанах і в с. Вербів на Україні.

Хай милостивий Господь винагородить Вас усіх своїми щедрими ласками, і передусім здоров'ям. Просимо вибачення, якщо когось не згадали.

Дружина – МАРІЯ ХЕМИЧ
діти – РОКСАНА ХЕМИЧ-ХАБУРСЬКА з мужем АНДРІЄМ
– АСКОЛЬД ХЕМИЧ з дружиною КАТЕРИНОЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мойого найдорожчого МУЖА

бл. п.

ДМИТРА ФЕДОРКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

23 лютого 2002 р.

в українських греко-католицьких церквах:

в Дітройті, в церкві св. Івана, в суботу, о год. 10-ій ранку;
в Україні: на Івано-Франківщині, в селі Підгір'я;
в Люрді, Франція;
в Бразилії;
в Канаді, Вудсток.

Прошу ласкаво згадати Покійного у Ваших молитвах.

Дружина ЛЮБА

Ділимося невимовно сумною вісткою, що у п'ятницю, 25 січня 2002 р. відійшов від нас у вічність на 91-му році життя.

бл. п.

ЯКІВ ПОЛЮГА

нар. 14 жовтня 1911 р. в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27 і 28 січня у Гартфорді, Конн. Похоронений 28 січня 2002 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина – МАРІЯ ПОЛЮГА
ближча і дальша родина в Україні та приятелі.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

УКРАЇНСЬКА СПОРТОВА ЦЕНТРАЛЯ АМЕРИКИ І КАНАДИ
У глибокому смутку повідомляємо наше членство, спортовців і прихильників спорту, що 21 січня 2002 р. несподівано відійшов у вічність

бл. п.
редактор
ЗЕНОН СНИЛИК

Трикратний олімпієць футбольної збірної Америки, віце-чемпіон і чемпіон футболу Канади в СТ „Україна" Монтреаль, чемпіон за Чашу Люїса Американської Професійної Ліги в складі УСВТ„Чорноморська Січ" Нюарк, член футбольних дружин УАСТ Рочестер, СТ „Україна" Торонто, УАСТ „Леви" Чикаго, УСК Нью-Йорк і збірної УСЦАК. Віце-чемпіон і чемпіон тенісу УСЦАК в різних вікових групах, багатократний член проводу тенісових першостей УСЦАК, співкерівник тенісових таборів на Союзівці. Ентузіяст „Фонду відродження спорту в Україні" УСЦАК.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в днях 23-24 січня 2002 р.

Дружині ЯРІ, доні ХРИСТИНІ та ближчій і дальшій родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА УСЦАК

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 19 січня 2002 р. у Чикаго, відійшла у вічність, проживши 70 років

бл. п.
МИРОСЛАВА САЛДАН
з дому ЗАХАРІЯСЕВИЧ

Залишилися в смутку:
муж – МИРОСЛАВ
дочка – МАРТА з мужем ЙОСИФОМ МУЛИКОМ
внуки – ХРИСТЯ і РОМАН
син – д-р РОМАН з дружиною КАТРУСЕЮ
внуки – АДРІЯНА, АЛЕКСАНДРА і ВІКТОРІЯ
брат – ЗЕНОН з дружиною ВІРОЮ і родиною
швагерка – ОЛЯ з мужем МИКОЛОЮ КРЕХТЯКОМ і родиною
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

ПОХОРОН відбувся 24 січня 2002 р. з церкви свв. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чикаго.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що 27 січня 2002 р., відійшов від нас у вічність по тяжкій хворобі на 78-му році життя наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.
МИХАЙЛО ЯРЕМКО

нар. 28 листопада 1923 р. в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 30 і 31 січня 2002 р. в церкві – Собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фльорида і на цвинтарі Venice Memorial Garden у Venice, FL.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ІВАНКУ
доню – ДАРІЮ з мужем ЛЮБОМИРОМ і синами: ЗЕНОНОМ і МИРОНОМ
синів – БОГДАНА з дружиною МЕРІ-ЕЛЛЕН і дітьми: КРЕКОМ і ПАВЛОМ
– ЮРІЯ з дружиною БЕЛИНДОЮ
– ЗЕНОНА з дружиною ДЕНИС
сестру – ОЛЬГУ МОЙСЕВИЧ з родиною в Україні
сватів – ЕВУ і БОГДАНА ЛУЖНЯКІВ
та ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що в п'ятницю, 1-го лютого 2002 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, ТЕЩА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ, ТЕТА

бл. п.
СОФІЯ НЕДІЛЬСЬКА
з дому КРАСІЦЬКА

нар. 14 жовтня 1905 р. в Ковалівці, Тернопільська обл.,

вдова по бл. п. композиторові Іванові Недільському

ПАРАСТАС відбувся у вівторок, 5 лютого 2002 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6 лютого 2002 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Нью-Йорку. Тлінні останки Покійної зложені на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. біля покійного мужа Івана.

В глибокому смутку:
син – ЯРОСЛАВ з дружиною ЛІНДОЮ
синова – СВІТЛЯНА
внуки – БОГДАН з дружиною АННОЮ
– АНДРІЙ з дружиною МОРІН
правнуки – ХРИСТИНКА, МИХАСЬ
– ХРИСТОФОР, МАТЕЙ, ЛОРЕН
братанок – ЮРІЙ КРАСІЦЬКИЙ з родиною
сестрінки – ТЕОДОЗІЯ ДЕПУТАТ з родиною
– МАРІЯ КНЯГИНИЦЬКА з родиною
– ЯРОСЛАВА БОЖЕМСЬКА з родиною
– МАРТА ЧАПЕЛЬСЬКА ЯРИМОВИЧ з родиною
– ЗІРКА ДЕРЛИЦЯ
ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної родина просить складати пожертви на видання музичних творів бл. п. Івана Недільського на адресу:
Mr. Jerry Nedilsky, 7408 Silent Willow Court, Manassas, VA 20112.

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 16 січня 2002 р. відійшла у вічність на 96 році життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

сл. п.
ЛЮБОВ ЮРКІВ
з роду СКАСКОВИХ

ПОХОРОННІ відправи відбулися в суботу, 19 січня 2002 р. в церкві св. Йосафата у Воррен, Миш., а поховання на католицькому цвинтарі „Resurrection".

У смутку залишені:
дочки – НАДІЯ з мужем МИКОЛОЮ ЛАВРИН
– ЄВГЕНІЯ з мужем АНДРІЄМ ЛЯТИШЕВСЬКИМ
син – ЮРІЙ з дружиною ЗЕНОВІЄЮ ЮРКІВ
внуки – ОЛЕГ з дружиною ВАРВАРОЮ ЛАВРИН
– ІГОР з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ ЛАВРИН
– МАРКО з дружиною ІРИНОЮ ЛАВРИН
– ЛІДІЯ ҐУЛЯВСЬКА
– УЛЯНА з мужем МАРКОМ СУПРУН
– ЄВГЕН з дружиною СОНЕЮ ЮРКІВ
– ХРИСТИНА з мужем ВОЛОДИМИРОМ ПАВЛИК
– ЮРІЙ з дружиною АННОЮ БАРНИЧ
правнуки – АНДРІЙ, РОМАН і МАРІЙКА ЛАВРИН
– НАТАЛЯ, НІНА, ПАВЛИК і ДІЯНА ЛАВРИН
– ЯРОСЛАВ ЖЕЛЕЗНЯК
– КАТЯ і СТЕПАН ЮРКІВ
– ДЖЕЗМІН, ДАН'ЄЛЯ і МИКОЛА БАРНИЧ
братова – МИРОСЛАВА СКАСКІВ
ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оціславська 973-292-9800 #3040*